

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklallah

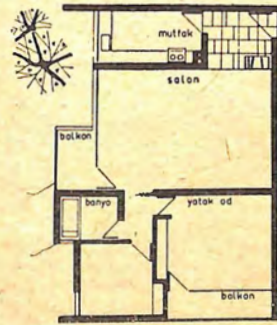

Profesör — Bugünkü dersimiz: Yuha çekmek!..

12 Milyon liralık ikramiyelerin

En az 200 liralık vadesiz veya 100 liralık vadeli bir hesap açtırarak yılın ilk çekilişine katılabilirsiniz. Bu zengin ve cazip keşidede kazanma şansınızı artırmak için tasarruflarınızın tamamını İŞ Bankasına yatırmanız menfaatiniz icabıdır. Türkiye İŞ Bankasının ikramiye çekilişleri halk huzurunda yapılmaktadır.

İŞ Bankasının ikramiye apartmanları İstanbul mutena semtlerinden Feneryolunda, sağlam yapılı, kullanışlı, ferah, modern birer aile yuvasıdır.

Not: Apartman Dairesi talihlileri, diledikleri takdirde 50.000 lira para ikramiyesini tercih edebilirler.

TÜRKİYE **BANKASI**

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans: 2303—63)

AKBABA

Yıl: 44 Cilt: 10 Sayı: 15 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 6 Nisan 1966

Y u h a!

YUHA'yı ilk defa Hüseyin Cahit Yalçın'ın kaleminde duymuştum, Birinci Dünya Savaşında Çanakkale'den kaçan düşman orduları arkasından çekmişti. Ömrümde, ilk ve son işittiğim güzel yuha budur.

Usta bir kalemle edebiyatımıza bir girip bir çıkan yuha, sonraları sokakta bile duyulmadı.

Şimdi, her yerde, her ağızda bu kaba çılgılık var: Stadyumdan Üniversiteye, Meclis salonundan konferans salonuna kadar.

Gegenlerde, Siyasal Bilgiler'de kümelenmiş bir topluluk, konuşmaya çağırılan Mehmet Ali Aybar'ı yuhaladı.

Büyük okulumuzun adı üstündedir, bir daha hece hece tekrarlıyalım: Siyasal... Bilgiler!

İşçi Partisi lideri politikaya üniversite kürsüsünden gelmiş bir eski bilim adamıdır, bir eski doçent... O, kendisini, yuhalandığı bu çevrede de dinletemezse, nerede dinletebilir?

Yoksa, bazı ağızların açılması, bazı ağızların konuşması üniversitelerimizde bile yasak mı?

Bence en korkulu patlamalar, ağızları kaba kuvvetin yumruğu ile tıkanmış, acı bir sessizlikle sısan yığınlarda olur.

Siyasal Bilgiler Fakültesinin hangi öğretim üyesi, hangi öğrenci, hangi fıkirden, hangi sözden, hangi akımdan korkar ki?.. Hele o fikir, hele o söz, hele o akım, bir geri çelişle sahibini paramparça edecek sakar bir silâhtan fırlamışsa!

Siyasal Bilgiler Fakültesinde ikinci bir yuhalama daha oldu. Kime karşı mı?.. Profesörlerimizle, doçentlerimizle konuşmaya gelen sayın Demirel'e karşı...

Sayın Demirel kimdir? Bir Başbakan. Siyasal Bilgiler Fakültesi neresidir? Yarının kaymakamlarını, valilerini, müfettişlerini, idare adamlarını, devlet adamlarını yetiştiren büyük, köklü bir bilim müessesesi...

Oraya gelen bir Başbakan, yalnız saygı görmelidir, yalnız saygı... Neden mi? Kendisi bilgiye saygı gösterdiği için!

Hangi görgüsüz, hangi bilgisiz, hangi hangi vardır ki, kendi evine gelen misafirini «yuha» ile karşılarsın?

Bu yuha, bu yuhalar sağanığna tutulmuş insanın üstünde, mermer bir heykelde iz bırakmadan kayıp giden yağmurlardan farksızdır.

Siyasal Bilgiler'deki yuhacıları, yüzünde yaralı bir tebessüm, şapkası ile selâmlayan Süleyman Demirel de, o bulanık insanları kendi şüpheli karanlığında bırakıp, olduğundan daha güçlü, daha ışıklı yürüyüp gitti.

İster sağdan sola gelsin, ister soldan sağa, bu metod komünist metodudur.

1950 de, muhterem İsmet paşanın heykeline kement atan, mermer vücudunu, kirli kaldırım taşlarında sürükleyen sokak, ko-

münist buyruğuna hazır bir kaba, bir karanlık, bir alçak kuvvetti.

6-7 eylülün bir gecede İstanbul'u yağma eden gizli haydutları da, tıpatıp aynı saldırgan, aynı yongası üstünde ilk yaratıklardır.

Komünizm kendi saltanatını, işlenmemiş, boş bir toprak üstüne kurmaz. Göz nurlarının, alın terlerinin yükselttiği varlıkları, şerefleri, haysiyetleri şuur-suz öfkelerle alaşağı ettirip onun harabesi üstünde kurar.

Bu harabe, yalnız ev harabesi, apartman harabesi, han harabesi değil, belki onlardan çok insan harabesidir!

Resimli ay dergisinde alınlara «battal» damgası vuran komünistlerin elleri, her şeyden önce, gönüllerde heykelleşmiş, sevilen, inanılan, güvenilen insanları yıkmak çabasında idiler.

Bu eski dünden sonra gelen her yeni gün ve bu eski oyundan sonra oynanan her yeni oyunda yalnız o çabayı görürüz: Yuhalanan, ister Topkapı delaylarında sayın İnönü olsun, ister Siyasal Bilgiler koridorunda sayın Demirel olsun!

Sayın Mehmet Ali Aybar'ın da yuhalanması, metodun sadece maske değiştirmesinden ibarettir.

Demokrat Partinin on yılında, köyü, kahvelerine, camilerine, mezarlıklarına kadar ikiye bölen vatandaş ayrılığı, bugün daha tehlikeli bir hal almıştır: Kızıl ve kara canavarların tırnaklıya tırnaklıya eştikleri, meçhul yarınlara uzanan korkunç yarınlara uzanan yarıklarla... Bu yarıklar köyü değil, kasabayı değil, gençliği, yani Türkiye'nin yarımını ikiye bölüyor, iki düşman cepheye ayırıyor.

Sayın İnönü'nün, kendi tarihi sorumluluğunu unutarak yalnız karşındakileri insafsızlıkla suçlaması, onun çok yönlü görüşüne yakışmaz.

Halk Partisi liderinin muhalefetteki insafı, karşındakini ipin altına itecek kadar insafsız bir insaftır.

Yooook, bu kelimenin masum şerefini tek başına İsmet paşaya tattırmayız. Bütün memleket, bütün partilerden, bütün politikacılardan insaf istiyor artık: Yeni seçim tasarısını, böylesine vakitsiz Meclise sunan iktidar partisinden tutunuz da dört yüz yetmiş sayfalık «hile-i şer'iyye» önergesi getiren Millet Partisine kadar...

Uzay yolcularının bile sonsuz boşluklarda gezip dolaşıp, yerlerine döndüğü bir çağda yaşıyoruz. Ne dersiniz: Politikacılarımızın çoktandır başlarından uçtukları akıl kuşları hâlâ, hâlâ yerlerine dönmiyecek mi?

Eğer öyle ise, kulakları kırıste, beklesinler: Otuziki milyon ağızın topuna birden çekeceği yuha uzak değildir!

A.P. Çoğunluğu içinde 88 sanık var.. — Gazeteler —

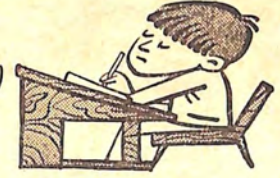
— Beyefendi, bulunmaz böyle köşk... Hem ucuz, hem güzel.. Nesini beğenmediniz?

— Numarasını!..

Yusuf Ziya ORTAÇ

Ne Ayıp Şey...

AZİZ NESİN

BİZİM öğretmenin en çok kızıdığı şey, kopyacılık. En az haftada bir, kopyacılığın ahlaka aykırılığı üstüne konferans veriyor. Bu konuda söylediklerini artık iyice ezberledim:

«Kopyacılık, çalışkan arkadaşımızın hakkını çalmaktır.»

«Kopyacılık, çalışmadan kazanma kurnazlığıdır.»

«Kopyacılık, öğretmenimizi aldatma, yani kendimizi aldatmaktır.»

«Kopyacılık... Kopyacılık... ve kopyacılık...»

Babam da tıpkı bizim öğretmen gibi konuşur: Kopyacılık çok kötü bir şeydir. Ayıptır. Sakın ha, kopya yapma yavrum.

Babamla, komşularımız olan üç sınıf arkadaşı bir araya geldiler mi, hemen okul anılarını anlatmaya başlarlar. Bir gece, yemekten sonra yine bize gelmişlerdi. Büyükbabam da bizdeydi o gece. Yine okul anılarının söz açıldılar. Nurten adlı şışman kızın babası —yani Bay Pufböregi—:

— Hatırlıyor musunuz, dedi, hani Keltoş Sabri Bey'in ceketinin eteğine kopya kâğıdı iğnelemiştik de...

Nurten'in annesi:

— Keltoş dediğiniz kim? dedi.

— Lisede cebir hocamızı...

Efendim, rahmetli Keltoş Sabri Bey kopya yaptırmamakla ün almış. İmtihanda göz açtırmaz. «Kendine güvenen kopya yapsın da göreyim» diye meydan okur. Soruları imtihan kâğıtlarımıza yazdırdı mı, sınıfın içinde oradan oraya sıraların arasında koşar durur. Arkadaşlardan birisi...

— Bizim Marsık Necdet canım, şimdi büyükelçi... O iğnelemiş. Sınıfta dört döndüğü için, bütün çocuklar Keltoş'un arkasında iğneli kopyaya bakıp bakıp yazıyorlar.

— Hattâ ben yazamamıştım da kopya çekermiş gibi şüphelendirmiştim ki, önüme yanıma gel-sin de sırtındaki kâğıda bakıp yazayım diye...

Kâğıdını yazan verip çıkmış, verip çıkmış. En sona kalan arkadaşları da kâğıdı öğretmene verip dersaneden çıkınca, akılları başlarına gelmiş. Çünkü öğretmenin ceket eteğine iğneli kopyayı oradan çıkarmayı unutmuşlar. Öğretmen de imtihan kâğıtlarını toplayıp öğretmenler odasına girmiş.

Babamla arkadaşları güle güle anlatıyorlardı. Kopyayı öğretmenin ceketine kimin iğnelediği anlaşılamamış. Sonradan bütün sınıf öğretmene yalvarmışlar da, öğretmen de onları affetmiş.

Babamın öbür sınıf arkadaşı: — Ya Kasap Osman'a yaptığımız... diyor.

Karısı soruyor:

— Kim Kasap Osman?

— Tarih hocamızı... O da Keltoş'un tersine, imtihanda kür-

süye oturur, yerinden kimildamaz, ama gözleri projektör gibi üstümüzde. Hele birisi fısıldasın, ya da arkadaşının kâğıdına yan gözle baksın, hemen kapı dışarı eder.

Tarih kitaplarını önde oturan arkadaşlarının sırtına dayayıp, oradan kopya çekmiş hepsi... Öğretmen de oturduğu yerden görememiş.

Babam:

— Yahu, dedi, asıl siz kimyacı Baba Nafiz'in dersinde olanları hatırlıyor musunuz?

— Şu sinekli kopyayı mı?

Kimya öğretmenlerinin gözü bir metre ilerisini bile görmezmiş. Çok da numarası kut bir öğretmenmiş. Çocuklardan biri, imtihana girmeden önce, iri sineklerden beş-on tane yakalamış. Kibrit kutusuna koymuş. İmtihanda, incecik kâğıtlara yazılı kopyaları sineklerin ayaklarına ince iplikle bağlayıp salıvermişler. Ayaklarında ağırlık olduğundan sinekler çok uçamıyorlarmış. Kalkıp kalkıp konuyorlarmış. Yakalaması da kolay. Sineği tutup kopyayı geçiren yine salıveriyor...

Birden kapı açılıp içeri müdür girmez mi? Terslik bu ya, bacağından kopya sarkan bir sinek, tam da müdürün gözleri önünde bir tur attıktan sonra adamın başına konmuş.

— Size bir şey yapmadılar mı Baba? diye sordum.

— Az kalsın bir arkadaşımızı kovuyorlardı okuldan, dedi, zor kurtuldu. Şimdi profesördür.

Babamın arkadaşlarından biri Büyükbabam'a:

— Beyfendi, siz de kopya yaptınız mıydı okulda? diye sordu.

Büyükbabam:

— Yapmaz olur muyuz, dedi, okul hayatında kim yapmamış ki...

Sonra anlatmaya başladı. Üçer, üçer kimyadan sözlü imtihana giriyorlarmış. En öndeki çok çok tenbel bir arkadaşları öğretmenin ne sorduysa, sesini çıkarmadan öylece durmuş. Kimya öğretmeni de öyle kızmış ki:

— Hiç mi bir şey bilmiyorsun? demiş, (masadaki sürahiyi eliyle gösterip) bunun içinde ne var?

Yine dilsiz gibi susunca, arkasında duran arkadaş:

Dilenci — Allah kazadan, belâdan saklasın.. Allah sağcılarının eline, solcularının diline düşürmesin!

— At bir şey, at gitsin... At be at! diye fısıldamış.

Öğretmen bir daha sormuş:

— Ne var sürahide? Söyle-sene!

Çocuk:

— At var efendim... demiş.

Büyükbabam:

— Bir kere de, dedi, nakliyecilik imtihanında benim başıma geldi. Otomobilin motorunu çıkarmışlar, motor üstünde soruyorlar. Ben de makineden, motordan hiç anlamam. Binbaşı, motorun bir yerini gösterip:

— Bu nedir? diye sordu.

Ben susunca, arkadaki arkadaşım «Şanjman» diye fısıldadı. Ben hemen, «şanjman efendim» dedim. Bu sefer binbaşı motorun başka bir yerini gösterip «Peki bu ne?» dedi. Öyle bir sordu ki, ben demin yanlış söylediğimi, ikinci gösterdiği yerin «şanjman» olduğunu sanarak «Şanjman efendim» dedim. Bu sefer de motorun başka bir yerini tutup «Öyleyse bu ne?» dedi. Demek, şanjman üçüncü gösterdiği yeri. «Şanjman efendim» diye bağır-dım. «Ya bu ne?» İyice şaşır-dım artık, «Şanjman efendim» dedim. Binbaşı yüzüme baktı «Allahtan kork be» dedi, «Bu motorun içinde şanjmandan başka hiç mi bir şey yok? Defool!»

— Sonra ne oldu Büyükbaba? Döndünüz mü? diye sordum.

— Döner miyim hiç... dedi, ölmek var dönmek yok...

Bu dinlediklerimden o kadar merakla düştüm ki, öğretmenimiz bizimle bahçede voleybol oynadığı bir gündü, oyundan sonra bizimle konuşurken:

— Öğretmenim, siz hiç kopya yaptınız mı? dedim.

Bir süre cevap vermedi. Yapmadım dese, doğru söylememiş olacak. Yaptım, dese, olmaz ki... Epiyce düşündükten sonra:

— Bir kere yapmıştım, dedi, ama bütün sınıf birden yapmış-tık... İmtihan kâğıdını çabuk verip çıkan bir arkadaşımız, soruların cevaplarını bir mukavvaya yazmış, mukavvayı uzun bir sırıga bağlayıp dışardan havaya kaldırdı. Biz de pencereden bakıp bakıp yazmıştık...

Ben de Aile Bilgisi imtihanında, Türkân'la Mehmet'e kopya verdim. Türkân sıra arkadaşım, sağımda oturur. Mehmet de yanımdaki sırada solumda. Öğretmenimiz aile bilgisinden yazılı imtihan yapacaktı. Türkân hiç çalışmamış. Mehmet'in çalışsa da ders kafasına zor giriyor. Mehmet geçen yıldan sınıfta kalma, daha önce de üçüncü sınıfta kalmış. Ama çok iyi çocuk. Arkadaşların onunla alay etmelerine öyle kızıyorum ki... Türkân'la Mehmet, kendilerine kopya vermem için çok yalvar-dılar.

— Yazılı kopya veremem, dedim, ama belki fısıldarım...

Öğretmenimiz soruları yazdırdı:

«Çocuğu hastalıklardan korumak için ne yapmalıdır?»

«Başlıca çocuk hastalıklarından korunmak için ne yapmalıdır?»

«Oyunun ve oyuncakların faydasını anlatınız!»

«Dayak insanı terbiye eder mi?»

Daha o sabah, bu sorulan bölümlere çalıştığım için, bunların kitabın hangi sayfasında olduğunu biliyordum. Yanımdaki Türkân'ın önünde de kitap vardı. Hem Türkân'a, hem Mehmet'e:

— Kitabın ellinci sayfasını açın... Elli, ellibir, ellikinci sayfalar...

Sonra ben kâğıdıma yazmaya başladım. Solumdaki Mehmet:

— Beni mi kandırıyorsun be, diye fısıldadı, ellinci sayfada kaç kemeği var.

— Öbür sayfaları aç!..

— Öbür sayfalarda da kaslar var... Sonra çıkırık var...

Bir de elindeki kitaba ne bakayım, Aile Bilgisi kitabı diye Tabiat Bilgisi kitabını açmamış mı?

— O kitap değil, Aile Bilgisi kitabı... dedim.

Bu sefer o kitabı açtı. Ben kendi kâğıdımı yazmaktaydım. Mehmet:

— Benim kitapta ellinci sayfa yok... dedi.

— Yırtılmıştır öyleyse... Öbür sayfalara bak...

— Elli, ellibir, elliki, ellüç... Hiçbiri yok...

Mehmet'in kafasına lâfın zor girdiğini bildiğim için:

— Kırkesizinci sayfayı bul, ondan sonraki sayfalardan yaz... dedim.

Mehmet kitabı bakarak harıl harıl yazdı. Kâğıtlarımızı verip dersneden çıktık. Mehmet de Türkân da iyi cevaplandırırlar soruları diye seviniyorlardı.

Mehmet dediğim çocuğun Aile Bilgisi kitabına otuzüçüncü sayfa, fadan kırkesizinci sayfaya kadar olan üçüncü forma iki kere yanyana girmiş. Öğretmenin sorduğu soruların olduğu forma da hiç girmemiş. Onun için Mehmet bana:

— Benim kitapta ellinci sayfa yok!.. diyormuş.

Ben ona «Kırkesizinci sayfadan sonrakileri yaz» deyince, o da kitaba iki kere girdiği için kırkesizinci sayfadan sonra gelen otuzuncu sayfada ne varsa onları olduğu gibi yazmış. Ama

bizim bunlardan hiç haberimiz yoktu. Çok sonra öğrendik.

Öğretmenimiz, imtihan kâğıtlarımıza verdiği numaraları okuyordu. Türkân beş almış. Ben de beş aldım sanıyordum. Ben dört almışım. Türkân kitabı bakıp yazdığı için, tabii benden iyi yazmış.

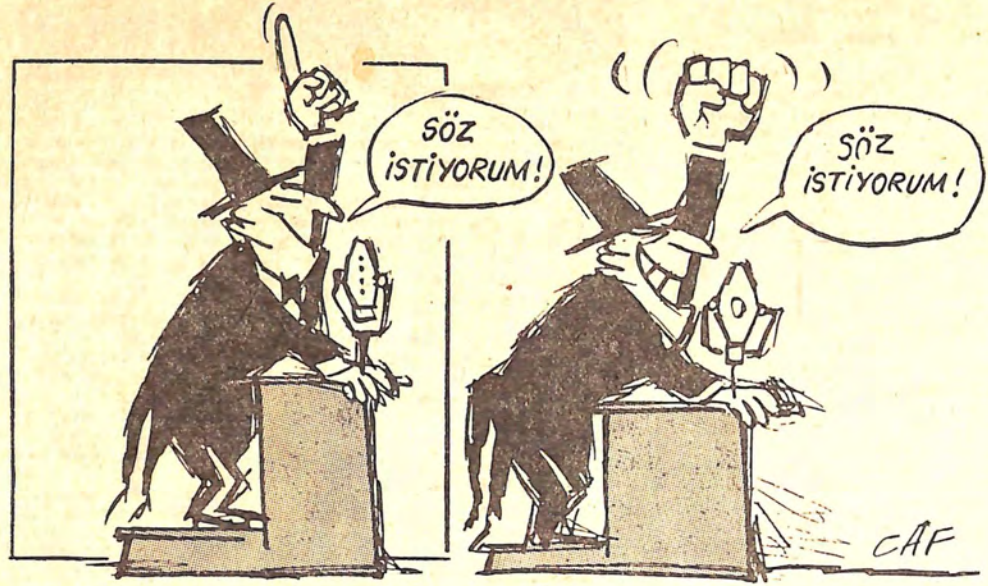
Herkesin numaralarını okuyup, yalnız Mehmet'in aldığı numarayı söylemeyen öğretmenimiz:

— Şimdi dikkatle dinleyin çocuklar, dedi, Mehmet Varman'ın sorulara verdiği cevapları okuyorum. Birinci soru: «Çocuğu hastalıklardan korumak için ne yapmalıdır?» İşte Mehmet'in cevabı: «Daha çok dayanmaları, temiz ve güzel durmaları için onları temiz tutmak, kirlendikleri zaman temizlemek ve sık sık ütölemek lâzımdır.»

Sınıfta bir kahkaha koptu. Öğretmenimiz:

— Susun! Şimdi ikincisini okuyorum. Soru: «Çocuğu hastalıklardan korumak için ne yapmalıdır?» Verdiği cevap: «Sık sık fırçalamalı. Tozları temizledikten sonra askıya geçirilip yerlerine asılmalıdır. Mevsimi geçince de

Meclisteki yumruklaşmalardan sonra:

Dün!

Bugün!

torbaya, bohçaya koyup sandıklarda saklanır. Çok kirlenmişse bol sıcak su ve sabunla yıkayıp iplere veya tellere asılarak kurutulmalı..»

Çocuklar gülmekten sıraların altına yatıyorlardı.

— Susun! Şimdi arkadaşımızın üçüncü soruya verdiği cevabı okuyorum. Soru: «Oyunun ve oyuncakların faydasını anlatınız!» İşte cevabı: «Yıkanmış ve nemli nemli kalıplanmış çamaşırlar birer birer ütülenerek yerleştirilir...»

Arkadaşlarımızın alayından, gülmelerinden utanan Mehmet ağlayarak kalktı:

— Ama öğretmenim, ben onları kitaptan yazdım, kitaba baka baka yazdım... dedi.

Öğretmen de:

— Biliyorum, dedi, kopya yapmışsın ama «çocuk bakımı» yerine «elbise koruması»nı yazmışsın.

— Bana Zeynep öyle söyledi öğretmenim...

Öğretmen bana bakıp:

— Yaaa, dedi, hem kopya veriyorsun hem de arkadaşına yanlış söylüyorsun...

Artık inkâr edilecek yanı kalmadığından:

— Kopya verdim öğretmenim ama yanlış vermedim, dedim, kitaptaki sayfaları söyledim.

Mehmet'in kitabındaki yanlışlık, öğretmenimiz kitabı alıp bakınca anlaşıldı. Öğretmenimiz:

— Bunu Annene, Babana yazıp bildireceğim... dedi.

Annemi okula çağırdılar. Suçumu söylediler. O akşam evde hem Annem, hem Babam bana söylemediklerini bırakmadılar. Annem:

— Tuh, senden hiç ummazdım bunu... Derken Babam da:

— Ailemizin şerefini hiç düşünmedin mi kızım? Ne ayıp şey!.. diye bağırıyordu.

Büyükbabam:

— Bırakın çocuğu! diye bağırıldı en sonunda, ne yapmış yanı be? Kendisi mi başkasından kopya almış? Yoo.. Başkasına kopya vermiş... İyilik de mi yapmasın!..

Büyükbabamdan korktukları için bana başka bir şey söylemediler. Bu vartayı da böylece atlattım.

Aziz NESİN

At eti satan kasaplar yine faaliyette.. — Gazeteler —

— Ben bu atın etinden istiyorum!

PAZARTESİ

Fındık, fıstık

Bayındırlık Bakanı demiş ki:
— Boğaz Köprüsünün yapılmasına 1968 yılında başlayacağız. Almanlar fındık fıstık karışığında köprüyü yapacaklar.

Hey gidi dünya... Fındık fıstığın böyle bir işe yarıyacağını kim tahmin edebilirdi! Şimdi Giresun'un fındığına, Antep'in fıstığına baktıkça güzelim Boğazın üstünde uzanan koca bir köprüyü görür gibi olacağız.

Fındık kırdıkça ve fıstık yedikçe Boğaz üstündeki köprüyü çiğniyormuş duygularına kapılacağız. Yollarda gördüğümüz fındıkçıların fındıklığına, ve gene çevremizdeki fıstıkların fıstıklığına artık büyük saygı duyuyoruz. Çünkü bunlar ilerde Asyayı ve Avrupaya bağlayacak ve İstanbulun iki yakasını bir araya getireceklerdir.

Doğrusunu isterseniz şu Almanlarla bizim işimiz iş... Zira:
— Biz onlara işçi, onlar bize otomobil...

— Biz onlara fındık fıstık, onlar bize köprü...

Eh, bir memleket de böyle kalkınır. Haydin bakalım nurlu ufuklara...

SALI

Hayvan hikâyesi

Son zamanlarda Ankara'da anlatılan bir hayvan hikâyesi var ki hayli ilgi çekici:

Aslan uyuz olmuş. Zayıflamış, çaptan düşmüş, ava çıkamayacak hale gelmiş. Bu durum, aslanın artıklarıyla geçinen çakalın çıkarlarına uygun olmadığı için bir çare düşünmek zoruyla:

— Ey hayvanlar kiralı bunun çaresi nedir? diye sormuş.

Aslan cevap vermiş:

— Uyuz yüzünden bitkinim, bunun ilacı da eşek yüreği ve beynidir.

Çakal:
— Çare buluruz... deyip yola düzülmüş. Eşeği görünce yanına sokulmuş:

— Seni zayıf görüyorum eşek kardeş!

Eşek:
— Efendim bana az yem veriyor.

— Öyleyse niçin hizmet ediyorsun?

— Kaçamıyorum ki, nereye gitem adamın biri beni yakalayıp çalıştırıyor.

Çakal:
— Ben sana öyle bir yer göstereyim ki, orada insanlar yoktur. Zengin bir otlak vardır. Ve bir dişi merkep bir erkek aramaktadır.

Eşek sevinmiş. Çakal eşeği aslanın bulunduğu ormana götürmüş. Aslan eşeği görünce üstüne atılmış, ama o kadar güçsüzmüş ki becerememiş. Eşek korku içinde kaçıp gitmiş.

Çakal aslana:
— Bu derece düştün mü? diye çıkmış.

Aslan:
— O eşeği bir daba bulursan muhakkak haklarım... diye yalvarmış.

Çakal tekrar eşeği bulmuş:

— Nereye kaçtın eşek kardeş, demiş, dişi eşek seni görünce pek beğendiği için üstüne atıldı. Sen ise korkup kaçtın, erkeklige sığar mı?

Eşek sevincinden anırmış. Tek-

7 gün

rar ormana varmışlar. Aslan bu sefer bütün gücünü toplayıp eşeği haklamış. Ancak çakal:

— Dur, demiş, hekimlerin dediğine göre eşeğin beynini ve yüreğini yemeden önce yıkanmalısın.

Aslan yıkanmaya gidince çakal eşeğin beynini ve yüreğini yemiştir.

Aslan döndükten sonra bakmış ki istedikleri yok telaşlanmış:

— Eşeğin yüreği ve beyni nerede?

Çakal ulumuş:

— O eşeğin beyni ve yürekleri olsa ikinci defa sana gelir miydi?

ÇARŞAMBA

Serbest kürsü

Bir gazetenin serbest kürsü köşesinde şu sevimli şikâyetnamayı okuduk:

— Ne gençlik kaldı, ne saadet emeli. Et 15, sucuk 20. Bak! kokla kokla geç beyim. Mebus ol sam ey dostlar geçer elime 5 bin, bir kurumun idare meclisine de

giririm, eder 10 bin. Memurun eline geçer ayda 400 lira. Kiraya mı verir, bakkala mı? Üst baş yapmayıp karısı Havva kendisi Adem mi olsun? Sorarım sizlere ey dostlar ne olacak halimiz? Bir partiye girip mebus mu ol sak dersiniz?

Biz şimdi bu haklı vatandaşlar: — Daha ne duruyorsun bira der? diyeceğiz.

Diyeceğiz ama, o kendi paçasını kurtarsa bile bütün memleketin de mebus olmasına imkân yok ki. Topyekûn hepimizi mebus yapıp maaşa bağlamak gerçi güzel fiktir. Ama tatbik kabiliyeti yok.

Yalnız başka teklifimiz var: Mebusluk seçimle olmasa da, kura ile olsa, tıpkı spor-toto gibi, Milli Piyango gibi, her defasında kazananlar paraları alsalar, daha iyi olmaz mı?

Teklifimiz oya sunulur. Madem ki herkesin mebus maaşını cebe indirmesine imkân yok, millet adına maaşı cebe indirecek olan vekilleri piyango yoluyla seçelim.

Kimbilir belki o zaman parlâmentoda dövüş de çıkmaz. Kardeş kardeş yanyana otururlar politikacılarımız...

PERŞEMBE

Langirt

Biliyorsunuz langirt, oyun salonlarında öğrencileri kumara alıştıran bir çeşit rulet makinası... Bu makinaların kumar âleti olup olmadığı hakkında Danıştaya başvurulmuş. Ve Danıştay da kararını vermiş:

— Langirt kumar âletidir. Şimdi bu karara dayanarak langirtleri yasak etmek yoluna gidilecek. Yani polis langirt salonlarını:

— Bu salonlar kumar salonlarıdır... gerekçeyle kapatacak. Buraya kadar her şey iyi, her şey güzel, ama bir soru işareti takılıyor aklımıza:

— Ya langirtçılar Danıştayın kararını dinlemezlerse?

Çünkü bildiğiniz gibi, Danıştayın kararlarını çiğniyen çiğniyene...

CUMA

Altın mikrofon

Hürriyet gazetesi bir altın mikrofon yarışması düzenliyor her yıl.

Bir dostumuz:
— Bugün Türkiye'de altın mikrofon sadece TRT dir... dedi.

— Niçin?
— Tam altın madeni... Her sabah iktidar basınında TRT, ye hücumdan başka neyi görüyoruz ki... Altına hücumdan da beter!

CUMARTESİ

Aşk

Yerli filim yıldızlarının birbirlerine olan bitmez tükenmez aşklarını yazıyor gazeteler. Ne de çok âşık oluyordur maşallah artistlerimiz. Hem de hep birbirlerine âşık oluyordur. Yirmi yirmibeş kişi arasında oynanan bir oyun. Ama nasıl bir aşk Yeşilçam sokağının sakinleri arasındaki?

Pitiğrilli:
«— Aşkı iki cildin birbirine teması diye tarif etmek, vatan kahramanlarına verilen madalyaları bir şerit ucuna asılmış maden parçası diye tarif etmeye benzer...» demiş.

Yeşilçam'da aşk galiba bu biçim... Aşkı reklâm sanatı için kullananların aşkı da başka biçim olacak değil ya!

Garip dünya! Gazetelerde bir yandan aşk için birbirini öldürenleri okuyoruz, öte yanda reklâm için aşkı öldürenleri...

Peki şunun ikisinin ortası yok mu?

Vardır, ama gazetelere geçmez. Gazeteler tabii şeyleri, haberdar saymazlar ki!..

PAZAR

Fransız malı

Piyade eri süvariye seyrediyor. Süvari atından inmisi, eğer çözümü, örtüleri kaldırmış, atın terini kurutmuş, büyük bir ihtimalla atın başını kulaklarını, önünü, ardını, her yanını silmiş.

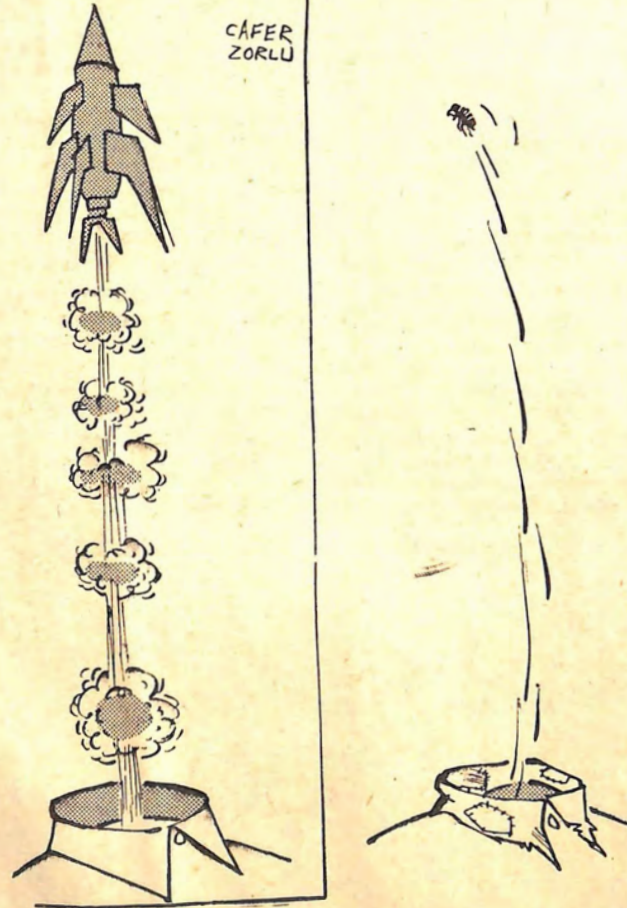
Piyade ağzını açmış seyrediyor.

Süvari gururla sormuş:

— Ne dersin, hemşerim süvari olmak isterdin... değil mi?

Piyade sırtmış:

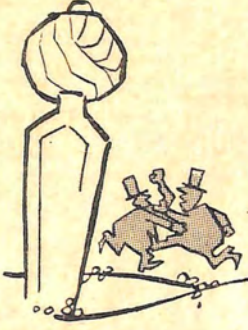
— Evet, demiş, beygir olarak!

Batı yakasının hikâyesi...

Bizim yakamızın hikâyesi!

Çingarcı Baba!

Sevgili gardaşım Memed efendi,

Alamanya gurbetinden yazıp göndermiş olduğun gıymatlı mektübünü aldım, ziya-desiynen memnun oldum. Ben de siz gardaşımı memnun etmek için şu okumuş olduğun mektübü elimdeki galeminen yazıyorum.

Mektübünde, melmekette siyasetlikten yana neler olup bittiyse bana yaz demişsin. Ben de sana söz verdiğim veçhilesiyle yazıyorum.

Gardaşım Memed efendi,

Buralarda siyasetin vaziyetleri heç iyi değel. İkide bir mecliste gavga çıkıyo; iktidar ilen málifet birbirine giriyo...

Bunun sebebini gazatalar türlü türlü yazıyo; iktidarınan málifet de gabahatı birbirine atıyo ya, heçbiri değel! Ben meselenin esasını sağlam yerden öğrendim ve de sana yazıyorum:

Efendim bu meclis binası yeni yapıldı ya, işte bu binanın yapıldığı yerde çok eskiden «Çingarcı baba» diyerekten bi yatır varmış. Üstüne bina yapıldığı için biraz içermiş. Bu zatın mübarek ruhu kavga gürültü olmayınca sükunet bulmadığından ve üstünde çok gürültü yapıldığından gazaba gelir, içerde-kilerin fikirlerini tam ortasından kimini sağa, kimini

sola çekerekten kavga ettirip birbirine girdirmiş.

İlâkin bu málifette de çok bi gabahatlar var. Dutuyo bizimkilere: «Gıbrıs işini gaybettiniz» diyo. Bizimkiler de «Helbet gaybetçez, biz daha altı haftalık hökûmatız» deye cüvabı dikiyo. Ötekiler bu kez: ««Sizin bütçeniz üç milyar açık» diyo. Berikiler: «Helbet açık olcek, şurda onbir haftalık hökûmatız» diyo. Ötekiler: «Memur takımını yerinden oynataraktan, ordan oraya goşturup iç turizmi iki gatına çıkarmanız doğru değeldir» diyo. Berikiler: «Pek âlâ doğrudur, biz daha oniki haftalık hökûmatız» diyo...

Velhasıl bu hafta lâfı eyi bi lâf. Akıl edenin akli dert görmesin. Hafta dedin miydi málifet gık diyemiyo!

Altmış dokuz seçiminde málifet «Neden galkınamadık?» derse cüvabı şimdiden hazır: «Helbet galkınamayıp yerimizde saycez. İktidara geçeli ne kadar zaman oldu ki?.. Şunun şurasında ikiyüz sekiz haftalık hökûmatız!» dedin miydi akan sular durucak...

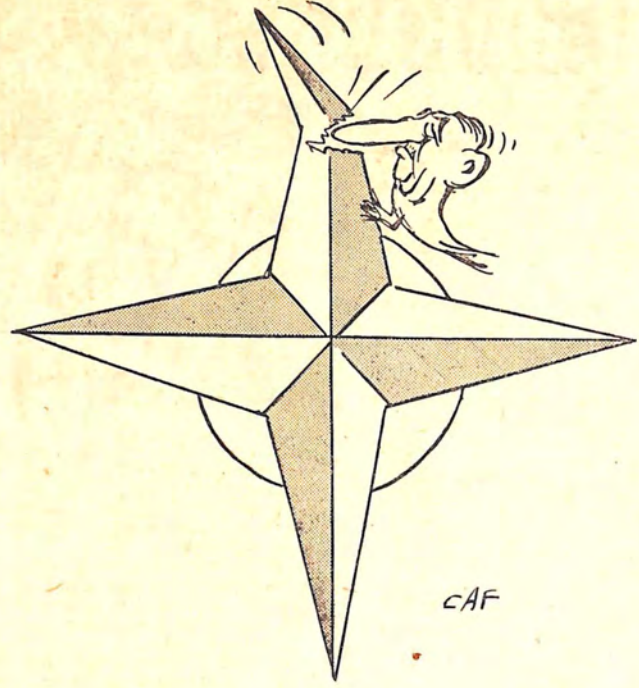
Bu bizimkiler çok bi akıllı ve de müslüman adamlar gardaşım. Her konuşmalarında Allah kelâmı edip öksürürken veyahut gashınırken dahi besmele çekiyorlar...

Gardaşım Memed. Burada mektübüme son veriyom. İleride gene yazarım. Hevadis için hiç merak etme. Çingarcı Baba dedikleri o mübarek yatır orada oldukça bizde hevadis bitmez.

Baki selâm ederekten gözle-rinden öperim.

Gardaşın: Mümin Yemligil

Kenan AKINCI

De Gaulle ve NATO!

Personel Kanunu

Uzun yıllar ümitle bekledik eni, konu,
Pek çok şey arzuladık, istedik şunu, bunu,
Dallara ipler gerdik, üstüne serdik unu,
Gelip geçti de yılın ağustos, kânunu,
Hâlâ çıkamaz oldu şu personel kanunu!..

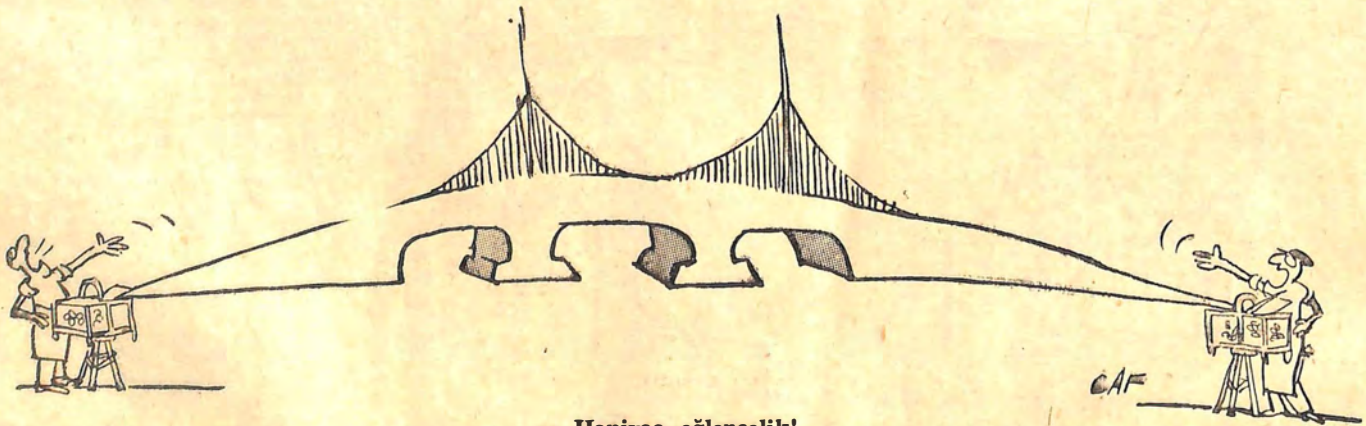
Bir hayli dar gelirli köşelerde bekledi,
Yarı aç günlerini birbirine ekledi,
Gözde yaş, sinede taş habire pinekledi,
Veresi aldı yine fırıncıdan somunu,
Hâlâ çıkamaz oldu şu personel kanunu!..

Çoktan zammı yaptılar manav, bakkal ve kasap,
Puslayı görür görmez cüzdanda şaşı hesap,
Büyüklerimiz diyor ne şiş yansın, ne kebab,
Korkarım görmeyecek torunumun torunu:
Hâlâ çıkamaz oldu şu personel kanunu!..

Tamamiyle kaybettik gönüldeki ümidi,
Yine vurduk keseye kara saplı kilidi,
Aldık ellere naçar kâğıt ile diviti,
Hepimiz o Leylâ'nın olduk birer Mecnunu:
Hâlâ çıkamaz oldu şu personel kanunu!..

Nuri Baba

Almanlar fındık fıstık karşılığında Boğaziçi'ne asma köprü yapmak istiyor. — Gazeteler —

— Haniyaa eğlencelik!..

Çapkın fotoğraf ADNAN VELİ

EVİN içinde üç gündür hazır-
lık vardı. Tahtalar silinmiş,
süpürülmüş, perdeler yıkan-
mış, yataklar sopadan geçirilmiş,
camlar temizlenmişti. Ayrıca Dudu
Ana, güzel bir tas kebabı ile, bi-
berli bulgur pilavı pişirmiş, koca
bir lenger dolusu da gözleme yap-
mıştı.

İki yıldanberi Almanya'da çalışan
damadı Sefer, o gün, onbeş gün
kalmak üzere, izinli olarak köyüne
dönüyordu. Dudu Ana'nın kızı Elif
de, kocasını karşılamaya hazırlanı-
yordu. Mutbaktaki, gazocağının üs-
tünde ısıttığı bir tenekte suyla gıcır
gıcır yıkanmış, gelinliğinde yapılan
kırmızı, ipek entariyi sandıktan
çıkartıp giymiş, avucunun ortasına
ve tırnaklarına kına koymuştu. İki
yıl süren ayrılıktan sonra, o gün
kocasını bağrına basacaktı.

Sefer kasabaya kadar otobüsle
geldikten sonra, orada cipe aktarma
edecekti. Şabangillerin cipi bu mak-
satla kasabaya gitmişti.

Evin içindeki sabırsızlığın eniko-
nu arttığı sırada, ikinci yaktı, Se-
feri getirecek olan cip, uzaktan gö-
ründü. Köy yolunu gözlemekte olan
Elif, bir koşu, Dudu Ana'nın yanı-
na geldi. Heyecanla:

— Anacığım, dedi. Makina gö-
ründü. Sefer geliyor.. Hangi tonu-
mu giyeyim?.. Penbeyu mi, yeşilu
mi?..

Anası tersledi onu:
— Kız, pana mi soraysun puni?..
Hankisini istersen gey.. Nasil olsa,
on takika sonra çıkaraceysun..

Elif, tekrar aynı heyecanla san-
dık odasına koştu. Biraz sonra da
Şabangillerin sallana sallana gelen
cipi, kapının önünde durdu.

İlkin şoför Ölmaz indi. Arkasın-
dan, elinde bavulu, oldukça sık gi-
yimli, Sefer göründü. Kadınların
ikisi de başlarını kapıdan uzatmış-
lardı. Dudu Ana, Sefer'i görünce ba-
ğarmaya başladı:

— Vay Alamanya'nın aslanı!.. Vay
Dudu'nun tosunu vaaaaay!.. Hoş
celmişün, sefalar cetirmişün...

Sefer, gülerken bavulu yere bır-
aktı:

— Ver elini de opeyum anacığım,
dedi. Kavuşturan Cenâbı Mevlâ'ya
şükürler olsun. Kız Elif! Sen de ne
güzel kız olmışın.. Kocanı özledün
mi?..

Elif, sevinç içinde, fındırdı:
— Sen ne konuşaysun Sefer?.. Ha

seni görünce, dizlerimin titiremesi-
ni anlamay misun?.. İki sene te-
mişler punin adına.. Kolay midur?..
Civanım celdi penum.. Evimizin
içine nur getirdi, pereket getirdi..
Ver pavuluni..

Dudu Ana da sevinç içindeydi:
— Hadi gir içeriye.. Evimizin ko-
kusuna yeğit kokusu getirdün.. Pir
kümesin horozu, o kümese pereket
verir!

Keyfinden, gururundan ağızı ku-
laklarına varan Sefer, kapıdan gir-
di. Arkasından kadınlar geldiler.
Sefer Elif'e:

— Sana Alamanya fistanlarından
cetirdüm, dedi. Naylon terlikler ce-
tirdüm. Anama güzel küpeler cetir-
düm. Kümüştən kaşık, çatal cetir-
düm..

Elif, kocasının sırtına vurdu eliyle:
— Allah seni ha buraya cönderdu
ya, ona şükür edeyrum. Pir ay ka-
lacak misun yanımızda?..

— Kalamayaceğüm. Onbeş cün
için izin alapıldum.

İçeri girdikten sonra Sefer, köşe
minderine oturup, odanın her ta-
rafını dikkatlice inceledi. Duvar-
daki çatlaklar, çiviye asılı elek, raf-
taki çiçekli bardaklar, ve onların
üstünde, işlemeli torba içindeki Ke-
lâmı kadim, olduğu gibi duruyordu.
Dudu Ana, hemen mutbaga koşup
kahve pişirmeye segirtti. Elif, min-
derin kenarına, kocasının yanına
ilişti. Gururlu bir gülümsemeyle:

— Çok şükür Rappime, dedi. Pu
günleri de gösterdi pize.. Hadi, op
peni yanağımdan.. Pıyıklarının ko-
kusunu unutamayrum!

— Gel benim sultan karıcığım..

Sefer, karısına büyük bir arzıyla
sarıldı. Bir elini boynuna dolayıp,
dudaklarını kendi dudaklarına doğ-

ru çekti. Öbür eliyle, Elif'in kalça-
larını, kollarını, omuzlarını, sonra
karnını okşadı.

Elini, Elif'in karnının üstünde
birkaç sefer gezdirdikten sonra, ba-
şını birden geri çekti. Yüzü birden-
bire değişti. Öncekinden farklı bir
sesle:

— Elif!.. dedi. Senin karnında pir
ışık mı göreyrum pen?

Elif cevap vermedi. Yüzü hafifçe
kızardı. Önüne baktı.

Sefer bir daha:

— Sana söyleyrum, dedi. Karnın
şiş midur senin?

— Sefer, orasını pen de pilemey-
rum.. Ama hamile olmuşım galiba!

— Hamile misun?

— Oyle sanayrum..

— Elif!.. Sen şimdu hamile misun?

— Evet..

— İki canlı misun yani?

— Evet!

— Ha rezile bak, rezileeee.. Na-
sil konuşaysun bu lâfi?.. Pen, iki
senedur Alamanyadayum.. Sen pu-
rada hamilesun haaa?.. Oy başımın
kara yazısııııı..

Sefer, birdenbire deli gibi olmuş-
tu. Onun, içine yuvarlandığı ıstırabı
gören Elif, yanağına Sefer'in yana-
ğına dayayıp, kocasını avutmak is-
tedi:

— Haçan sen de çocuk kibisun..
Hamile olmuşum ama, niçin hamile
olmuşum, soray misun?..

Sefer, öfkeyle onun suratını öteye
itti:

— Sorayrum işte.. İki senedur ko-
casi Alamanyada olan kari, hamile
mi olur, daaaa?..

— Ha dinleyesun peni?

— Dinleyrum..

— Sen A amanyada iken, pen se-
nin resmine hergün pakar idum..
Resmini oper idum.. Yüreğime hic-
ranlık basınca ağlar idum.. Resmi-
ni koynumun içine koyar idum..
Geceleri resmin ile uyur idum.. Pir
gün karnum şişmiye paşladı. Ana-
ma koştum: «Ana, tedüm, pen hâ-
mile olmuşum galiba, tedüm.. Bu iş
nasil olur acaba?..» tedüm!

Anam da şaşırđı:

— Kimden hâmile olmuşun?.. tedu.

— Sefer'imin resminden hâmile
olmuşım, tedüm..

O da tedu bağı ki:

— Hocaya soralum, tedu.. Ramiz
Hocaya geldük.. Hoca karnımı
yokladı:

— Tamam, tedu.. Sefer'in oğludur
bu çocuk!

Sefer düşünceye kalmıştı. Elif,
mütemadiyen onu yumuşatmaya ça-
lışıyordu:

— Hocanın temesine inanmay-
misun?..

Sefer sakinleşti azıcık:

— İnanayrum da, aklıma kârınca
tüştü.. Resime pakınca, kari hâmile
olmuş mi?..

— Olur imiş.. Hoca tedu buni..
Kitapta da yerini puldi!

O sırada, elinde kahve tepsisiyle
Dudu Ana içeriye girdi. Sefer'in
suratını enikonu asık görünce, göz
ucuyla Elif'e baktı. Onun da yüzü
sapsarıydı. Kız:

— Ane, dedi. Karnımın şişinden
Sefer'i efkâr bastı.. Hocanın teme-
suni anlat şuna..

— Haaa, o işi mi konuşaysınız?..
Resme bakınca hâmile olur imiş Al-
lahın hikmetu.. Hoca kitapta yerini
buldı punin!

— Hangi hocadır pu?

— Ramiz hocayı pilmey misun?..

— O mi tedu?

— O tedu..

— Kahfeyi içmeyeceğüm.. Hocaya
gidip soraceğüm..

Hiçbirinin cevap vermesini bekle-
meden, dışarı fırladı. Dudu Ana ile
Elif, biraz rahatlamışlardı. Çünkü
Ramiz Hoca, eli lira karşılığı, ön-
ceden ayrılanmıştı.

Sefer gitti. Ama çabuk dönmeli.
Dakikalar ilerledikçe, Elif'in merakı
da arttı. Bir saat kadar sonra ko-
casi geri geldi. Oldukça sakin bir
hali vardı. Dudu Ana, kendinden
emin bir tavırla:

— Konuştun mi?.. dedi.

— Öyleymiş, dedi Sefer.. Resme
pakınca, çok çok pakınca hâmile
olur imiş, tedu Hoca!

— Sen inanmaymisun ananın lâfi-
na?.. Melek gibi karını, öp öp da
başına koy!

— Ver bakayum şu resmimi, Elif!..

Elif, koynundan Sefer'in küçük
bir vesika resmini çıkarıp öptük-
ten sonra kocasına uzattı.. Sefer
kendi resmini eline aldı, uzun uzun
baktı. Arkasını çevirdi. Resim,
Elif'in koynunda dura dura biraz
da kirlenip yağlanmıştı. Sefer bu
fotoğrafı geri verdi.. Tekrar minder
üstüne oturup düşünceye daldı. İki
yıl sonra gerçekleşen bu karşılaş-
ma, onlara mutluluk getireceği yer-
de, şu anda hepsini mahzun etmişti.
Elif kocasının gönlünü almak için,
ona sokuluyor, bir şeyler anlatma-
ya çalışıyor, gelgelelim adamın ti-
zintüsünü bir türlü gideremiyordu.
Beşon dakika sonra Sefer, oturduğu
yerden hızla ayağa fırladı:

— Elif, dedi. Şu resmi pir daha
ver bakayum..

Elif, tekrar resmi koynundan çı-
karıp verdi:

— Buyur..

Sefer, burmunden soluyarak ba-
ğırdı:

— Eyi bak bakayum, görey misun
bu resim, ne resmidur?

— Senin resmindur kocacığüm..

— Sen bu resminden hâmile oldin,
oyle mi?

— Evet..

— Namussuz kari!.. Bana yalan
soyleysun.. Bu resim vesika resmi-
dur. Bunun pelden aşağısı yok.. Sen
nasıl hâmile olaysun?.. Cevap vere-
bilir misun bağı?..

— Resmine bakınca..

— Lâfi uzatma.. Pelden aşağısı
olmayan resminden sen nasıl hâmile
olaysun?.. Boy resmi olsa, hocanın
lâfi doğrudur.. Vesika resminden
hâmile olunur mi?..

Elif ağlamaya başlamıştı. Sefer
hırsla kapıya segirtti:

— Gidip o köpoğlu Hocanın da
sakalını yalayım.. Sarığım taşa ça-
layum.. Haçan göstereyim bakalum
pana, vesika resminden hâmile ol-
lunduğunu hangi kitap yazaymış?..

Adnan VELİ

Mevsim sonu memleket zararına satışlar!

anKara nimet arzik

MEKTUBU

OBSTRÜKSİYON

Bir kâğıt hafif hafif kırmıldanıyordu, suyun dibinde hafif hafif kırmıldanan bir ceset gibi direnmesiz ve beyaz. Kâğıdın üzerinde, bir «conquistador» fiyakasıyla: «Operasyon C: Gensoru, operasyon D: Kavga, yazılıydı...»

Yazan, CHP'nin taktiğinin bu iki maddesini aklında tutamamıştı da besbelli!... Kâğıda dökmek ihtiyacını duymuştu.

...Ve işin önerge yağmuru faslı, hafiften kavgalarla dolacak, devam ediyordu Mecliste gecelerce...

...Ve vatandaş Memet efendi parlamentonun «darabanını» dinliyordu Türkiye'nin hücre köşelerinden. Bunca gürültülü atan bu kocca nabza, hasta nabız yoklayan doktorun yüz buruşturmasıyla kulak veriyordu.

...Ve obstrüksiyon şikesi devam ediyordu... Şikeydi, şike!.. CHP'nin de çıkarı vardı bu seçim kanununun çıkmasında. Yalnız zit ve azıcık yetişmemiş biraderi AP'yi hırpalamak işine geliyordu, ve aynı zamanda, küçücük partilerin hâmisî, bânîsî, esteği, desteği olmak ta...

Bir gecede ve bir çırpıda nasıl olsa bu kanun geçecekti. O zaman, o zaman «kardeşim, biz elimizden geleni yaptık, yapmadık mı» olacaktı...

Bir AP'li milletvekili, salondaki sükûtliliğinin öcünü, gamlı ışıklarla mağmumlaşan koridorlarda alıyordu. Tasvipkâr bir halkın ortasında dertleniyordu:

— «Kardeşim... bizi ayı gibi oynatıyorlar... (Söyliyen ben değilim...) Her kim ki bu memlekette CHP'ye karşı çıkar, o perişan olur»...

Yahu CHP'cim, nasıl bu «salutare» korkuyu salabildin elâleme?... Benim sende gördüğüm, bir miktar müesseseseleşme kabiliyeti, bir miktar güdümlü melânet, o kadar... Nasıl salabildin bu korkuyu?... Sen kuvvetli değilsin, onlar zayıf, yazık!..

...Ve bir kocca nabız gibiydi parlamento, geceleyin... Gürültülü gürültülü atıyordu. Türkiye'nin en hü-

ra köşelerinde, vatandaş Memet efendi, yüzünü buruşturarak, bu nabız dinliyordu, hastanın nabzını tutan bir doktor örneği...

Havvanın hemşireleri :

Gazeteciler bitkindi localarında. Salondan bir alkol buharı ve kokusu yükseliyordu. (O saatte gazeteciler locasının önüne gidin de, burnunuzu havaya dikin), O alkolü kim neye kullanmıştı ki?... Hangi büyük yaranın pansumanı için?...

Hiçbir akademikliği kalmamış bir Feyzioğlu, parmak havada, Meclis başkanının üzerine yürüyü yürüyü-veriyordu...

Gazeteciler birbirlerine fısıldaşıyorlardı: «Feyzioğlu'nun Hamido'dan farkı kalmamış»...

Hamido'yu tercih ederim ahabalar. Çünkü Feyzioğlu'nun «şuura varması» için dökülen para Hamido için dökülmemiş... Feyzioğlu bir müstehtlik... en aşağı yirmi gencin müstehtliki... Onun için sarfedilen maddi manevi, yirmi Türk genci için harcansa, daha verimli sonuçlar almırdı. Feyzioğlu «karşılıksız»... Feyzioğlu'nun «kütleyle» hiçbir ilişkisi yok. Var mı Turhan bey?...

Zekiymişsin!.. Vatandaş Memet efendiye ne?..

Okumuşmuşsun... Vatandaş Memet efendiye ne?..

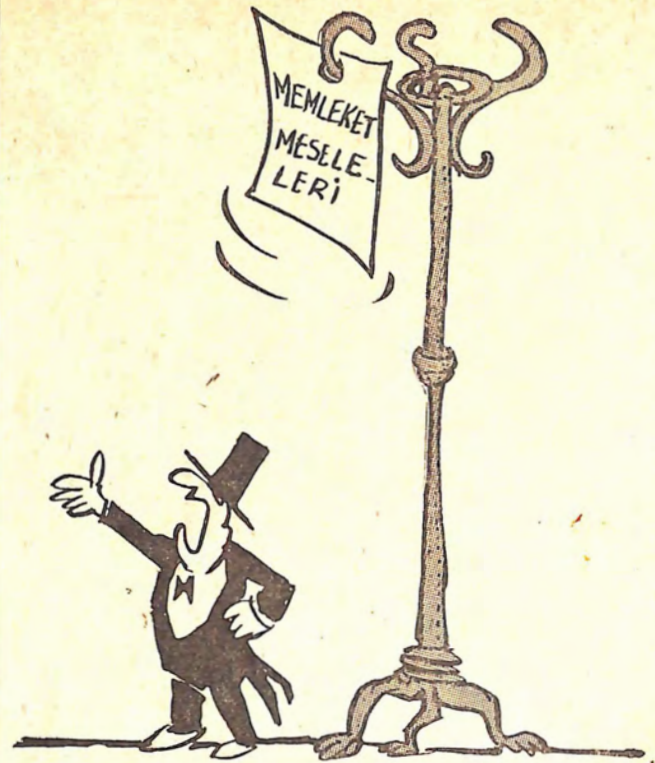
Tüzüğü yutmuşmuşsun!.. Vatandaş Memet efendiye ne?..

Okumuyorsun da besbelli son zamanlarda. Bunca tertip, bunca strateji, bunca dalaşma arasında zaten okumak imkânsız... Ve okumadığın için, senin de, CHP'nin eskiden «akademik»lerinin de, bütün söylediğiniz kuru gürültüden ibaret...

(Ayrıca da Feyzioğlu son zamanlarda çok yakışıklılandı. Ama ondan da vatandaş Memet efendiye ne?..)

Bu arada, Meclisin en mutlu kişileri locadaki hanımlar. Ne gelirler o saatte, saatlarca çöktür otururlar, anlıyamadık... Ne gibi bir zevk alırlar, onu da anlıyamadık...

Sen, başörtülü haminne, torunlarının uykusunu, masumcukların, seyretmek daha zevkli değil mi?...

— Memleket meselelerini rafa kaldırmıyacağız!..

Sen, ipek böceği gibi kız, kaçamaktan, göyüntünü hoplatana, kısık sesle telefon etmen daha heyecanlı değil mi?...

Sen, sarışınların sarışını, üfleç kuvaförlü, genç hanım, eşini evceğizinin huzurunda beklemek, daha hoş değil mi?... Hem de hayallerin kırılmaz!..

Bu opera prömyerine gelir gibi meclis locasına, süsüyle stüdyüyle çökmek için çok düşündüm, çözemedim...

Havva anamızın zarif hemşirelerinin arasında «dâva kadınları» da var... Eski Meclis üyesi Saadet Kaçar... Salona bir nevi hüsrarla bakıyordu... Ee sen istemedin, hemşirem, bu «dört seneye» dahil edilmek... Saadettin Bilgiç, sana haber iletmişti. «Gel bizden ol, adaylığını bizim partiden koyalım» diye... Kendi partine insanca, daha fazla kadınca bir vefayla «hayır» dedin... Böyle vefalar...

Kadınlar Birliğinin «Zorlu» başkanı Günseli Özkaya...

AP'nin, Jandarkı, sarışın Selma Yüksel...

Önergeler, «self service» lokantalarında tepsiler gibi, raylar üzerinde birbirinin arkasından kayıyordu... Tepsilerin üstü, pek de iştah verici değildi.

Tepsiyi sunarken, tepsinin sahibi, bazen gürliyordu:

— «Efendim... bunca âcil dâvaları vatandaş beklerken, seçim kanununa sapmak, vatandaşa saygısızlıktır»...

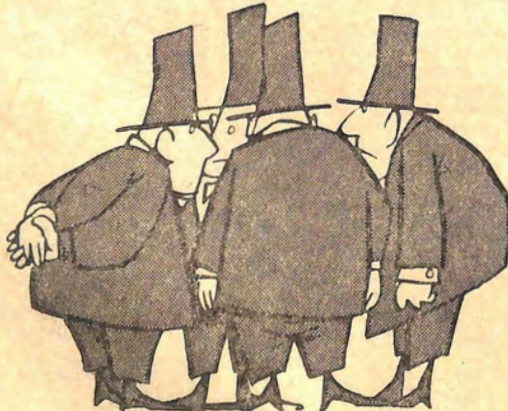
İşitiyor musun vatandaş Memet efendi... Bak, sana saygısızlık edenleri nice hırpalyorlar...

Vatandaş Memet efendi usul usul cevap veriyor, çünkü daha çok saygılı, yazık:

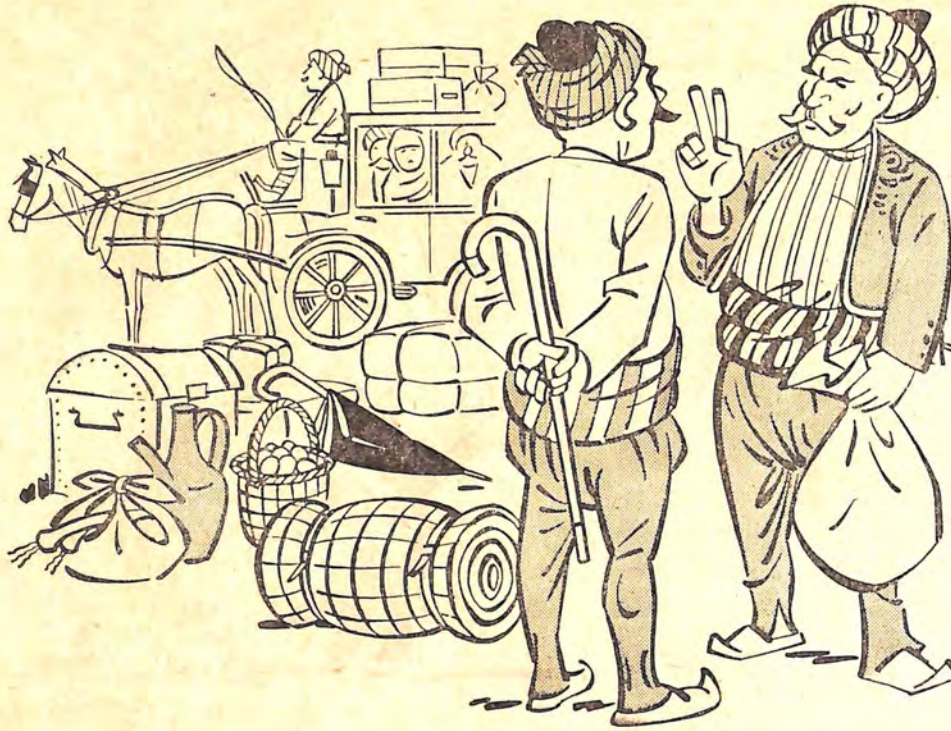
— «Beni rahat bırakınlar... Saygıdan vazgeçtim... Huzur istiyorum... Beni rahat bırakınlar»...

Ve vatandaş Memet efendi, yazık, bunca gürültülü atan nabız duymamak için, ve üzülmemek için, kullaklarını tıkıyordu.

Nimet ARZIK

— İşte bunlar beni dövdüler karıcığım!..

İki gün geç kaldık!..

İki s

İstanbul'da kış uzun sürmedi...

— Asıl kış bundan sonraymış!..
— Kürkçü keratası mı söyledi?..

Eşekleri!

Tanınmış bir ses sanatkârı ile bir bestecinin bir film şirketinden alacakları vardı. Defalarca müraaat ettikleri halde şirket müdürü tarafından atlatılıyorlardı. Son gelişlerinde eli boş dönünce besteci küplere bindi:

— Bir daha bu şirkete iş yapmıyacağım, yaparsam eşek olayım!

Diye yemin etti.

Yazıhaneden çıkarken, kapıda bir eşeğin durduğunu gören ses sanatkârı arkadaşına döndü:

— Galiba, dedi, bu eşek yeni çevrilecek bir filmde çalışmak üzere şirkete gelmiş!..

Besteci başını salladı:

— Bilâkis, hayvancağz eski bir hesabımı istemeye gelmiş!

Pişkinlik

Daire âmiri, çok tenbel ve ilhmalci bir memuru yanına çağırıp:

— Bak, dedi, arkadaşım İlhan öyle çalışıyor ki dört memurun yaptığı işi tek başına yapıyor!..

Tenbel memur omuz silkti:

— Ne yapayım müdür bey, kendisine kaç defa söyledim, kendini bu kadar yorma diye, faydası yok!

Fiat farkı

Resim sergisi gezen sonradan görme bir kadın, sergi sahibine:

— Şu yanyana duran tabloların fiatları aynı, ikisi de beşer yüz lira dedi, bence bunlardan biri hiç olmazsa üç yüz lira olmalıdır!

Ressam sordu:

— Neden hamfendi?

Kadın cevap verdi:

— Kırmızı tabloda iki büyük bahık var, diğerinde ise sade bir salatahıkla turp var!

— Vallahi karıcığım mühim bi kalkacağım bilmiyorum!..

ar, Torunlar!

kaldık!..

İki dakika geç kaldık!.

var önümde... Altından nasıl

Delinin aklı!

İki deli, her gece uydurdıkları bir anahtarla akıl hastanesinin dış kapısını açıp şehre iniyorlar, gezip eğlendikten sonra geç vakit dönüyorlar, kimseye sezdirmeden yataklarına giriyorlardı.

Bir gece delilerden biri arkadaşına yavaşça:

— Felâket, bu gece çıkamıyacağız dostum, dedi.

Beriki hayretle sordu:

— Niye?.. Yoksa anahtarı mı kaybettin?

— Hayır, kapıcı bu akşam kapıyı kilitlemeyi unutmuş!

— Düşündüğün şeye bak, aptal, bahçe duvarından atlar gideriz be!..

Hakaret!

İki genç şair arasında:

— Dün konuştuğun kitapçı senin şiirlerin için ne verdi?

— Elli lira!

— Neee.. elli lira mı?.. Fakat bu düpedüz hakaret.. Peki sen ne yaptın?

— Hiç, hakareti cebime attım!

İsbatı!

Banka veznedarı, bir çek bozdurmak isteyen sarışın yosmaya sorar:

— Hüviyetinizi isbat edecek bir şeyiniz var mı?

Genç kadın biraz düşündükten sonra şu karşılığı verir:

— Sırtımda büyük bir benim var!

Yasak!

Komiser, getirmekte olduğu hırsızın kaçırarak polise çıkışı:

— Elinden nasıl kaçırdın hırsızı?

Polis anlatır:

— Bir anlık dalgınlığımdan faydalanarak üstünde «Buraya girmek yasak» yazılı bir yere girdi, arkasından gidemedim!

Bir defilede 1966 yazı için analılar delikli mayolar gösterildi.. — Gazeteler —

— Bari erkekler için de anahtarlı mayolar yapsalar!

PARKER
SUPER Quink
SOLV-X İHTİVA EDEN YEGANE MÜREKKEP

(İlanlık: 2071-66)

**REKLAMINIZI
GAZETE VE DERGİLERLE
DEĞERLENDİRİN!**

**BASIN
İLÂN KURUMU**

YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLÂMLARINIZ İÇİN

HİZMETİNİZDEDİR

Genel Müdürlük :

Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 4
İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telegraf adresi : BASINKURUMU

(Basın: 10179-65)

Akbaba

* Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası *

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden.

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı ay-

lığı 25 lira. Yabancı memleket-

lere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira.

uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer caddesi,

No. 8-10 Daire: 3. İstanbul

Telefon: 22 18 11

İLÂN FİYATI:

Kapak içi, santimi 20 lira,

iç sayfalar 30 liradır.

Bu gazete Basın ahlakı yasa-

sına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiyatı: 100 kuruştur.

Kapat Şu Gazeteyi!..

M EMURİYETTEN istifa e-
dip, işsiz kaldığım yıllar-
daydı. Bizde bir kişi, iş-
siz kaldı mı, ya da hiçbir işe ya-
ramadı mı, oturur roman yazar,
sosyal makaleler döktürür. Da-
ha olmadı mı, elinde azıcık pa-
rası varsa, gazete, dergi çıkar-
maya kalkar..

Ben de öyle yapmış, bulun-
duğum ilçede bir gazete yayın-
lamaya başlamıştım. Bizim ga-
zete önceleri elle tutulur, gözle
görülür halde iken, ekmek gibi
küçüle küçüle ancak mikroskop-
la farkedilebilir duruma gelmişti.
Bu minicik sahifeye ilânlardan
başka şey sığdıramadığımızdan,
zabıta haberlerini bile tefrika
gibi koyuyor. «Azılı katil, erkek
horozla yakaladığı karısını ben-
zetmek üzere bıçağı eline aldı-
ğında...» Yer bittiğinden «Deva-
mı gelecek sayıda» deyip, işin
içinden sıyrılıyorduk!

Gazete böylesine küçüktü ama,
zamanın iktidarının midesini
bulandırmaya yetiyordu. Bu dok-
tor reçetesi boyundaki gazeteyi
daha etkisiz hâle getirebilmek
için çaba gösteriyorlardı. Kay-
makam, Emniyet âmiri, iktidar
partisi başkanı, sık sık gizli otu-
rumlar tertipliyorlar, gazete tak-
lidi yapmakta olan bu kâğıt par-
çasından ilçeyi kurtarmaya ça-
lışıyorlardı...

Ovakent bucağını ilçeye bağla-
yan yolun köprüsü yıkılmıştı.
Taşıtlar dereyi aşamıyorlardı.
Şikâyet gelen bucak halkına
kaymakam çıkışıyordu:

— Sırası mı şimdi köprünün?
Alt tarafı onbeş kilometrelik yol.
Yayan gidip gelseniz olmaz mı?
Biz hele şu gazetenin kuyruğu-
nu dürelim!

Ovacık köyünde çiçek salgını
başlamıştı. Hergün birkaç yav-
ru kanatlanıp uçuyordu yuva-
dan. Kaymakam köylüleri pay-
lıyordu:

— Ne önemi var birkaç tele-
fatın?.. Biz sizin köyünüze kibrit
suyu dökmek isteyen bir belâ
ile uğraşıyoruz!

İlçede asayiş bozulmuş, silâh-
sız kimse sokağa çıkamaz ol-
muştu. Emniyet âmiri masasını
yumruklayarak, bağıırıyordu:

— Ben!.. Şimşek Ali, burada,
iş başında olayım da, benim gö-
rev yaptığım bir ilçede gazete
çıkışın ha?.. Ya bu gazete kapa-
nır, ya da benim sicilim!..

Bu minval üzere, biz, yalnız
gazete değil... İlçe ileri gelenle-
rini de zıvanadan çıkarıyorduk.
Kaymakamlık, emniyet teşkilâtı
iş gücü bırakmış, gazete ile uğ-
raşıyorlardı. Ziraat memurları,
hayvan sağlık elemanları bile
peşimizdeydi. Kasabada bir ga-
zetenin çıkışı istikballeri bakı-
mından tehlikeli buluyorlardı.
Sicil alamamaktan, terfi edeme-
mekten, mesleklerinde parlamay-
amaktan korkuyorlardı hepsi
de!

Hele seçimlerin yaklaşmış ol-
ması uyukularını bütününe kaçır-
mıştı. Seçimler yaklaşıncaya mil-
letvekilleri kasabaya gelirlerdi.

İktidara bağlı bir milletvekili
bu gazeteyi ilgililere göstererek:

— Yazıklar olsun!.. Biz de iş-
ler yolunda gidiyor diye, Ankara-
daki apartmanlarımızda huzur
içinde uyuyoruz! Çikolatalardan
çıkan niyet kâğıtları boyundaki
gazete, meydanı boş bulmuş
pehlivan gibi, elense edecek
adam arasın, siz dairelerinizde
evrak havalesiyle vakit geçirin..
Yooo, biz buna izin veremeyiz!
Ne yapacaksınız yapın, ilçenizi
bu belâdan kurtarın... Demesin-
den korkuyorlardı.

İlçe bütün teşkilâtı ile, bütün
işleri yüzüstü bırakmış, bizim
gazetenin peşine düşmüştü. Köy-
ler sıtmadan kırılıyordu: Sebeb
bizim gazete idi. Mütteahhitler
istihkak alamadıklarından, İlk
okul, Dispanser, bütün resmi in-
şaat yarıda kalmıştı. Sebeb yine
bizdik. Gazeteyi ortadan kaldı-
rılmak için tedbir düşünmek-
ten çalışmaya vakit bulamıyor-
lardı ki...

Köylerden, bucaklardan heyet-
ler gelmeye başlamıştı:

— Aman, diyorlardı, siz bir
gazete çıkarıyormuşsunuz. Ne
olur, vazgeçin bu işten... Mem-
leketinizi, bu toprakların insan-
larını seviyorsanız şu gazete de-
nen şeyi çıkarmayın! Veremden,
sıtmadan kırılacağız. Çocukları-
mız okulsuz kalacak! Yolsuzluk-
tan şehire inemez olduk! Allah
aşkına kapatın şu gazeteyi!..

İlçeye daha fazla zararlı ol-
mamak için gazeteyi kapatma
kararını vermiştim. Yazı işleri
müdürü:

— Gazete kapanınca biz ne ya-
pacağız? diye sordu.

— Memlekete faydalı yayına
başlayacağız: Karınca duası, Rü-
ya tâbirleri, Nur risalesi basıp
satarız, dedim... O zaman yolsuz
köyler yola, okulsuz olanlar o-
kula, doktorsuz hastalar dokto-
ra... Bizim parasız ceplerimiz de
paraya kavuşur!

Burhan ESEN

✱

Para

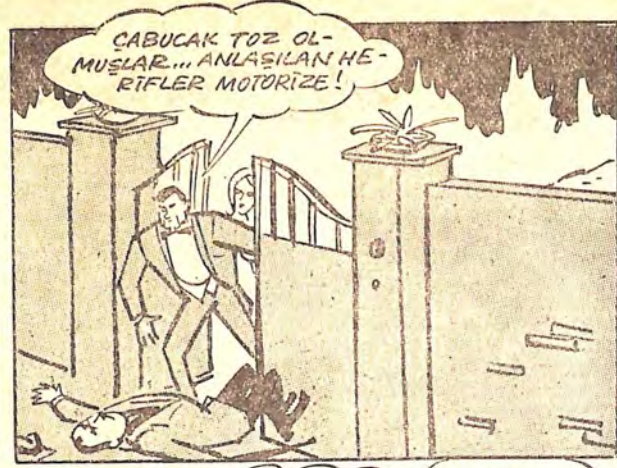
Kadın okuduğu kitaptan başı-
nı kaldırdı:

— Bu hikâye tamamen sağma!
Kadın durmadan kocasından pa-
ra istiyor!..

— Bundan daha tabii ne ola-
bilir? dedi kocası.

— Tabii olmayan, kocasının
her seferinde vermesi hayatımı!..

CEYMİS BONT

Konu, 003½ ile ilgilidir. Hidro-jen, Atom ve Kobalt bombalarının çekirdeğini teşkil eden «Uranyum» parçalanmasından meydana gelen «003½»un en büyük özelliği, tesir sahasına giren herkes (istese de, istemese de) DOĞRUYU söyle-mektedir.

Yalan-dolan dünyasında büyük tepkiler yaratan «003½»un bir nü-munesi politikacının şemsiyesinde saklıdır. Ancak, asıl 003½ maddesi, yalan-dolan dünyasının ileri gelen-leri tarafından aşırılmıştır.

Ünlü politikacı «Gizli Oturumda» bütün bunları açıkladıktan sonra, Ceymis Bont'a «003½»u kirli eller-den kurtarmasını teklif eder.

HAFTAYA; MEKTUP!

Yeni Komşularımız! ceviren GÖNÜL SUVEREN

KÖRFEZ sokağında, bizim villanın hemen yakınında yapılmakta olan evi görürnce, «Acaba buraya kimler taşınacak?» diye düşündüm. Bu mütevazı ve küçük bina yoldan bir hayli geride, ağaçların arasındaydı. Belki de oturacak olanlar, yaz günleri sokaktan geçen arabaları seyretmeğe pek de meraklı değillerdi. Doğrusu ben kendi hesabuma, yaz, kış, gelip geçeni seyrederek avunmaktan hoşlanırım. Herkesin zevki ayrı tabii. Anladığıma göre yeni evin sahibi aynı zamanda da mimardır. İşin bütün teferrüatıyla yakından alâkalanması, büyük bir gayretle çalışması onun zeki ve becerikli bir kimse olduğunu ortaya koyuyordu. Böyle hoş komşularımız olacağı için kendi kendimi tebrik ettim.

Eğer yanılmıyorsam, komşularımız baharın başlarında yeni kulübeye taşındılar. Yeni evli bir çift oldukları o kadar belliydi ki. Kadın, pek genç ve güzeldi. Kocası ondan biraz büyük olmakla beraber, erkekliğin altın çağındaydı. Köydekiler onların Baltimore'den geldiklerinden emindiler. Fakat genç çifti yakından tanıyan yoktu. Bizlerle tanışmak için tanıdıklardan mektup filân da getirmemişlerdi. (Malûm sebeplerden dolayı adları açık açık yazmıyorum.) Hallerinden, tavırlarından, hiç olmazsa şirindilik, baş başa oturmayı, başkalarıyla ahbaplık etmeğe tercih ettikleri hemen anlaşıyordu. Cıvardaki ailelerle tanışmak için en ufak bir harekette bulunmadılar. Bu yüzden herkes de onları yalnız bıraktı. Onların da istediği buydu herhalde. Ponkapog köyüne de bu yüzden gelmişlerdi. Zira köyü-

müzün en çok kara levrekleri, yaban ördekleri ve bir de sessizliği, ıssızlığı hoşta gider. Ponkapog 'Mavi dağlar'ın eteğinde, mis kokulu çam ve sedir ağaçlarının arasında uyuklar. Köy, Boston'dan seksen kilometre ilerdedir. Şehre trenle yarım saatte gidebilirsiniz. Ama... tren istasyonu köyden üç buçuk kilometre uzaktadır. (Neyse!) Bu yüzden Ponkapog o sakın köy havasını kaybetmez. Posta arabası ise günde bir defa uğrar. Zaten iki kere uğrasaydı, köy oturulmayacak bir hal alırdı.

Köy, uzaktan pek küçücük dursun da yaklaştıkça ne kadar karışık bir yer olduğu ortaya çıkar. Ponkapog'un nüfusu az değildir. Körfez yolunda zarif vilâlar ve kulübecikler vardır. Milton cihetine doğru olanlarda daha ziyade yazı köyde geçirmeğe gelen şehirli oturur... Bu göçebe kuşlar, köyde oturanlardan çok farklıdır. Ve bu iki gurup, aralarında eski bir bağ olmadığı takdirde birbirleriyle de pek kaynaşmazlar. Bana kalırsa, bu yeni gelen çift de köyde tamamiyle yerleşmek niyetindeydiler. Zira kendi evlerini yapmışlardı. Bütün seneyi Ponkapog da geçirecekmiş gibi de bir halleri vardı.

Bir sabah, karıma, «Onları ziyaret etmiyecek misin?» diye sordum. Neşeyle cevap verdi. «Hele onlar bizi ziyaret etsinler de.»

— «Fakat onlar yabancı. Evvelâ bizim gitmemiz lâzım.»

Bunu, vaziyetin icap ettirdiği şekilde, ciddi söylemiştim. Fakat karım bir kahkaha atarak sözü değiştirdi. Ben de fazla bir şey söylemedim. Zira bu meselelerde karımın iç güdüsüne inanırdım.

İyi de etmiştim. Zira yeni komşuların onu kabul etmiyecekleri belliydi. Fazla nezaket gösterip, gitseydik muhakkak 'evde yoklarmış' gibi davranacaklardı.

Buna rağmen komşularımızı yine de sık sık görüyordum. Kulübeleri, bizim evle postahane arasındaydı. Beyefendiye postahane de hiçbir zaman rastlamadım ama gelip geçerken, karı kocanın bahçede çalıştıklarını görüyordum. Çiçekçilikle mi meşguldüler? Yoksa bu işi spor diye mi yapıyorlardı? Bunu bilmiyordum. Hoş belki de civarda bol bol bulunan taş balta veya ok uçlarından arıyorlardı. Köyün etrafındaki tarlalar sürülürken muhakkak ortaya birkaç iptidai silâh veya ev eşyası çıkar. Bunlar bize bir zamanlar o bölgenin sahibi olan kızıl derililer tarafından istihkarla hâtıra bırakılmış sanırım. Bir zamanlar köyün olduğu yerde Punkypoags adlı bir kabile yaşamış... Her ne hal ise...

Genç çift belki kendilerine bir sebze bahçesi yapıyorlardı, veya tarihi kalıntılarla meşgullerdi. Fakat her ikisinin de musikiye merakları olduğu belliydi. Doğrusu bu hususta son derecede ince zevkiydiler. Genç kadının fevkalâde tatlı, kontralto sesi vardı. Fazla gür değildi ama hakikaten nefisti bu. Bazı sabahlar bahçe kapısında durur, onu söylediği bir 'arya'yı dinlerdim. Herhalde kadın, üst pencerelerden

birinde şakırdı böyle. Zira bulduğum yerden evi görmem imkânsızdı. Bahçede dolaşan kocası ise zaman zaman ona katılarak bir iki nota mırıldanırdı. Evet, âdeta cennette gibiydi bu çift. Bir arada pek mesuttular. Yerleştikleri köyün sakinleriyle de alâkadar olmuyorlardı.

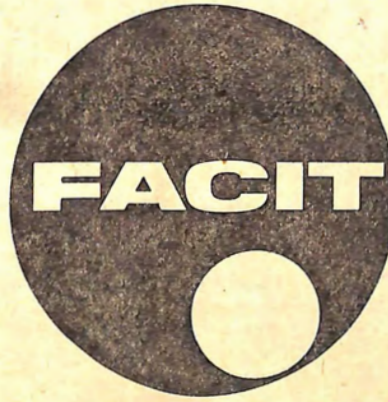
Fakat bu çiftte bir acaplık, merakımı uyandıran bir esrar vardı. Halbuki ben aslında komşularımla hiç meşgul olmam... Onlar, daha ziyade, gizlice kaçıp evlenen iki sevdalıya benziyorlardı. Lâkin kanuna aykırı bir şey yaptıklarını katien sanmıyorum... Kaçarak evlendiklerine göre, onlara mektup gelmesi, genç çiftin de kimseye bir şey yazmaması gayet tabiiydi. Fakat erzakları nereden geliyordu bunların? Yiyeceklerini nasıl temin ediyorlardı? Zira bakkalın, kasabın onlara uğradığı görülmemiş değildi. Testere- den mendile kadar her şey satıldığı köy kooperatifinden de bir şey almiyorlardı.. Bu ehemmiyetsiz, basit teferruatın aklıma fena halde takıldığını, meseleyi uzun uzun düşündüğümü itiraf edeyim.

Bazı bakımlardan, yeni komşularımızı bana büyük şehirlerde rastlanan, köylerde ise pek görülmeyen o esrarengiz tipleri hatırlatıyordu. Saha, onların faaliyetinde bulunmaları için bir hayli dardır, bu kimselerin belirli bir geçim yolları da yoktur ama yine de prensler gibi yaşarlar. Bono almazlar, evleri yoktur, (Bu hususta bizim komşular onlardan farklıydı.) Uğraşp didinmezler ama yine de durmadan çalışan kimseler kadar rahat bir hayat sürerler. Neyse... Lafı karıştırmayalım.

Karım, komşulara, bir aile olarak resmi bir ziyarette bulunma tehlikesini göze alamamıştı. Fakat ben evin beyiyle yolda karşılaştığım takdirde, onunla rahatça konuşabileceğimde emindim. Bunda bir mahzur da görmüyordum. Adamla ahbaplık edebilmek için birkaç teşebbüste bulundum. Tuhaf şey! Galiba o benimle karşılaşmamağa çalışıyor hattâ benden kaçıyordu. Acaba haksız yere mi şüpheleniyordum? İşin esasını anlamağa karar verdim. Bir akşam üzeri, onu karşı kaldırımda, Fisher'in marangozhanesinin önünde ağır ağır dolaştığını görünce hemen bu fırsattan istifade ettim. Genç adamla konuşmak için karşı tarafa geçtim. Onun dönüp birdenbire uzaklaşması şüphelerimde yanlışladığımı ortaya koydu. Tabii ben de adamla zorla dostluk etmek niyetinde değildim.

İşte tam o sırada komşularımız hakkında bazı kötü şeyler düşünmeğe başladım. Doğrusu en kıymetli meyva ağaçlarımızın dalları onların tarafına sarkmıyordu, pek memnun olacaktım. Kendi kendime «Meyvalar olgunlaştığı zaman gözlerimi dört açmalıyım,» dedim. «Bazı kimseler 'benim've 'senin' arasındaki farkı bilmezler. Bilhassa bunu, Kızıl derililerin tâbiriyle 'Kıraz ayı'nda tamamiyle unuturlar.»

Hesap makineleri
Toplama makineleri
Muhasebe makineleri
Yazı makineleri
Teksir makineleri

Eli Burla
ve Ortakları

Karaköy, İstanbul

49 17 66

(İlâncılık: 2164—64)

Maamafih, komşularımız hakkındaki bu şüphelerimi, gidip geldiğimiz ailelere açmadım. Zira ben dedikodudan nefret ederim... Kati bir şey öğrenmedikçe, yolun ilersindeki çift hakkın da konuşacak değidim. Onlara karşı duyduğum alâka, geçmemiştir ama galiba biraz azalmıştır. Zaman zaman beyefendiyle karşılaşılıyor, fakat onu görmezlikten geliyordum. Hanımefendiye ise nadir rastlamaktaydım.

Kısa bir müddet sonra, daima siyahlara bürünen, boynuna kırmızı bir şey dolayan, bu ince ve güzel vücutlu genç kadını görmez oldum. Üstelik artık o, evde eskisi gibi neşeyle şarkı söylemiyordu. Ne olmuştum? Balayı çabucak sona mı ermişti? Zavallı kadın hasta mıydı? Onun hasta olduğunu sanıyordum. Sabahları tek başına bahçeyi kazan adamın hali biraz endişeli gibiydi. Artık sık sık Mavi dağa da çıkmıyordu. O dağın tepesinden etraf pek güzel gözüktür. Üstelik orada on iki halkalı, ihtiyar çingiraklı yılanlardan da bol bol bulunur.

Günler geçtikçe, genç kadının evden çıkmaz olduğunu farkettim. Belki zavallı ciddi bir şekilde hastaydı. Yerinden kalkamıyordu. Ona hangi doktor bakıyordu, bilmiyorum. Fakat ne Melton'daki hekimin, ne de Canton'dekinin uğradığını gördüm. Belki genç kadını bir doktor tedavi ediyordu ama herhalde o da gece karanlık bastıktan sonra geliyordu... Bütün bunlar kalbimin merhametle dolmasına sebep oldu. Komşularımız için kötü şeyler düşündüğüm için kendi kendime kızdım.

Felâket bu genç çifti pek erkenden gelip, bulmuştu. Onlara yardım etmek, elimden geleni yapmak isterdim ama adamın beni gördüğü zaman dönüp kaçtığını hâlâ unutamamıştım. Bı yüzden tereddüt ettim.

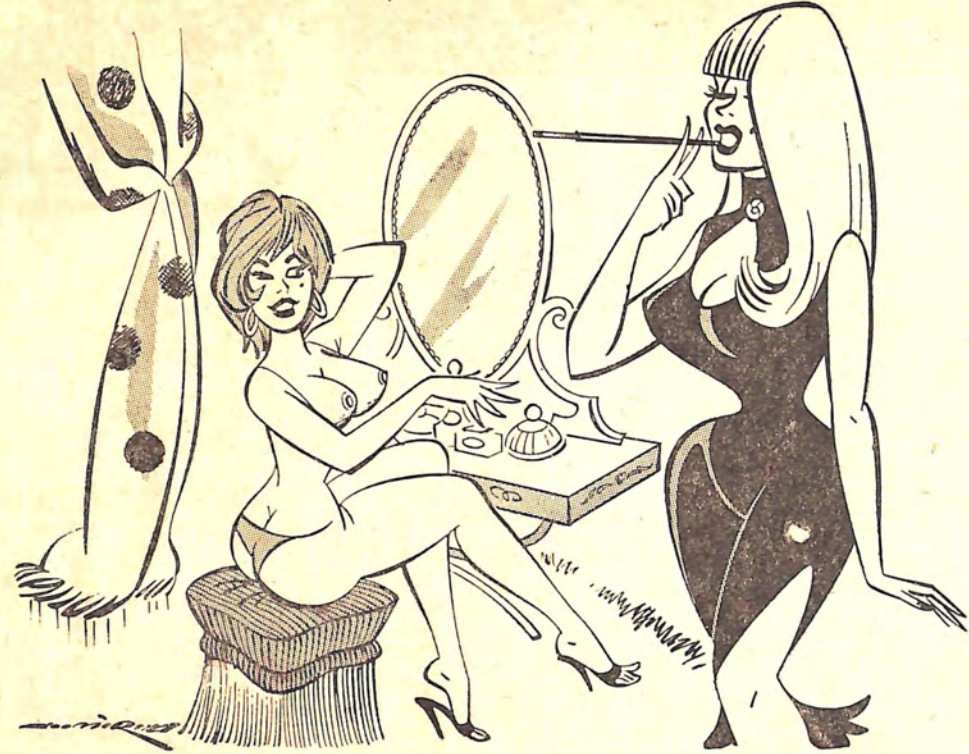
Bir sabah, iki oğlum telâşla çalışma odama daldılar. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu.

Biri, «Yolun aşağısındaki karaağacı biliyorsun ya, baba?» diye bağırdı.

— «Evet.»

Diğeri haykırdı. «Hani dalında Baltimor asma kuşlarının yuvası vardı?»

— «Evet, evet!»

— Garsoniyerine çağırıyor beni...

— Korkma, git... Yedibuçuk liran yok mu cebinde!..

— «Şey... ikimiz de ağaca tırmanıp, yuvaya baktık. İçinde üç tane kuş yavrusu var.»

O zaman memnuniyetle gülmüşedim. Demek yeni komşularımızın üç yavrusu olmuştum? Şimdi komşuda, küçücük bir ailecik vardı...

Çeviren:
Gönül Suveren

Vizon

Jacqueline bir vizon manto almağa karar vermişti ama bunun hakikat olması kocasının ikna olmasına bağlıydı. Ona bir akşam en tatlı sesiyle şu teklifte bulundu:

— Sevgilim, biraz ekonomi yapmağa karar versek ha? diye lâfa başladı. Meselâ sen her günkü aperitifini bıraksan, ben de seni şu sigarandan vazgeçirmeğe çalışsam!...

Yaşlılara ilân

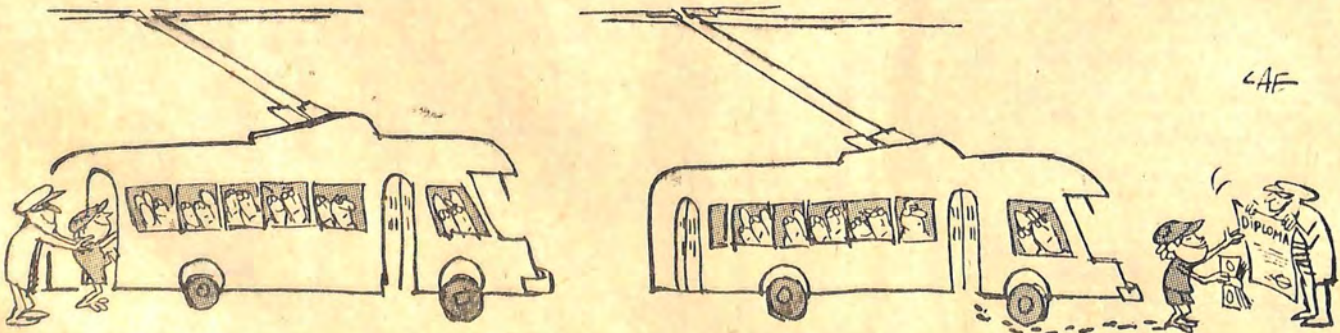
Amerika'da gazetelerden birinde şöyle bir liân yayınlanır. «Yaşlı mısınız? Kendinizi bitkin mi hissediyorsunuz? Unutmayınız ki Wanderbilt 75 ve 83 yaşları arasında servetine 100 milyon dolar daha ilâve etmişti. Kont en iyi eserini 74 yaşında yazmıştı. Tintocet en güzel tablosunu 75 yaşında yapmıştı. Verdi, Ave Maria'yı bestelediğinde 85 yaşındaydı. Caton ise, Yunanca öğrenmeğe karar verdiğinde 80 yaşındaydı. Goethe ise Faustu bitirdiğinde aynı yaştaydı. Güneş ise günden güne daha parlak değil mi?»

Doktorlar

Can çekişen arkadaşlarından bahsediyorlardı bir grup yaşlı Danimarkalı... İçlerinden biri: — Üç doktor başucunda, dedi muayene ediyorlar. Diğeri sordu: — Teşhiste aynı fikirdeler mi? İlki hemen karşılık verdi: — Onu bilmem, yalnız hepsi 100 er kuron almak için anlaşmışlar!...

Tecrübe

Genç adam sevgilisini kandırmağa çalışıyordu: — Bir tecrübe yapsak sevgilim! Bakalım birbirimiz için yaradılmış mıyız? Eğer hatâ etmişsek, o zaman ikimiz de kendi yollarımıza devam ederiz ve her şey biter! Bunun üzerine genç kız: — Peki, dedi bu hatâ kimin adını taşıyacak? Seninkini mi? Benimkini mi?...

Yankesiciler çocuklarına ders veriyor.. — Gazeteler —

Hanım odabaşısına soruyor. Cevap: — O odadakiler, dün akşam çıktılar...

Enayi: — Aman, bizim papelasyon makinası!.. Aman beşbin panginot!.. diye dövünüyor.

İşte, Adliye koridorunda karşılaştığım Paşam Niyazi'nin işi bul.. Paşam Niyazi, böyle beş-on iş yaparsa, bunlardan birinde kesin enseleniyor. Çünkü enayi, döğünerek Emniyet Müdürlüğüne gidip de, önüne papelatörliktən sabıkalarının resimleri konunca şıp diye Paşam Niyazi'yi tanıyor. Paşam Niyazi, parayı alıp pırrr uçuyorsa başka bir yere, öbür sefer enseleninceye kadar paçasını kurtarıyor. Ama bir de yakalandı mı, beş-on suç birden ensesine biniyor.

Paşam Niyazi, yılların tecrübeyle yeni bir numara daha bulmuş. Tavladığı enayi, üstündeki en büyük parayı, beşbin, onbin, her neyse, papelasyon makinasına koydu mu, odanın kapısı küt diye açılıp, elinde tabancayla bir adam içeri dalyor:

— Eller yukarı! diye bağırıyor, ben komser filanca, kanun namına hepinizi tefkif ediyorum.

İki elini havaya ilk kaldıran Paşam Niyazi oluyor. Tabii, komser diye içeri giren de, Paşam Niyazi'nin adamlarından biri.

— Sahte para basarsınız ha? Düşün önüme, doğru Emniyet Müdürlüğüne!

Paşam Niyazi yalvarmaya başlıyor:

— Aman komser bey, ocağına düştük.. Acı bize!

— Ulan... Hazine soyguncuları! Size acımak mı!.. Ulan, devlet sizi ipe çekecek!..

— Acı komser bey... Ne istersen verelim de bize acı!.. Al şu makina-daki parayı da bize acı!..

— Vay, bir de rüşvet öyle mi? Öyleyse devlet sizi iki kere asacak namussuzlar!..

— Aman bize acı komser bey!..

— Acımam!..

Önce Paşam Niyazi, cüzdanını çıkarıp paraları döküyor:

— Vallahi tüm param işte bu... Makinadakinin üstüne bunları da al, bize acı!..

Komiseri kolundan çekip odanın köşesinde fısıfısırsı konuşurlar. Niyazi, komiseri köşede bırakıp, arkadaşlarının yanına gelir. Büyük bir özdenlikle elini «Enayi»nin omuzuna atıp,

— Arkadaşlar, der, komiser bize acıyacak ama biraz daha para istiyor. Vermezsek toptan kodesi boy-ladığımız gündür. Ben üstümde ne varsa verdim, gördünüz. Ama yetmez dedi. Siz de verin ki adam bize iyice acısın; yoksa yandık.

Hepsi paraları sökülür. Niyazi yine sokulur komisere: Pazarlık, pazarlık... «Enayi»nin cüzdanındaki paralar suyunu çekene kadar bu acıma pazarlığı sürer.

«Enayi» yılbaşı hindisi gibi yolunduktan sonra, komiser ona sorar:

— Sen nerelisin bakayım...

— Konyalı...

— Sen şimdi kıcımın gölgesine bakmadan doğruuu Konya'ya çek git, seni buralarda gözüm görme-sin!..

Kurtulduğuna sevinen Enayi, paçaları zıl çalarak, geldiği yere döner... Sonra komiser rolündeki dü-menciyle öbürleri mangırları bölü-şüp pırrr... İşte bu dümen, bizim Niyazi'nin buluşuydu. Enayi'yi de suç ortağı yapınca, herif polise şı-
16

kâyete gidemiyordu. Ama yine de «bombasının patladığı», yani işlediği suç ortaya çıkıyordu.

Cezaevinde ve polisteki sicilinde ona «Paşam Niyazi» denir. Nasıl bazı insanlar karşındakilere «Üstad», «Beyim», «Abicim», «Mirim» demeyi dil alışkanlığı yapmışlarsa, bu Niyazi de, küçük büyük kim önüne gelirse herkese «Paşam!» derdi. Her lâfının başında bir Paşam... İşte bu yüzden ona Paşam Niyazi lâkabı takılmıştı. Aslında Karadenizli, cın gibi bir adam... Genç yaşında İstanbul'a gelip bir lokantada komilik yapmaya başlamış. Usta olan Rum garson, müşterilerine «Paşam... Başüstüne paşam... Oriste paşam... Evet pasamu...» dediği için, bizim Niyazi de ustası garson-dan alışmış herkese paşam demeye...

Bakınız, en olmayacak şeylerden insanın başına ne işler açılıyor. Benim durup dururken Paşazâde diye nam salacağımı kim nerden, nasıl bilebilir?

İkimiz de o gün, mahkemede tutuklanmamamın sevinci içinde, güzel bir içelim diye karar verdik. İkimizde de para var. Aslında bizim-kisi akılsızlık. Yahu, bir yerde sıkı-yönetim varsa, artık orda durulur mu? Akıl olan, sıkıyönetimi duyunca ordan kaçarak... Demek bizim gözümüz bağlanmış. Olacak işte...

Biz o sevinçle Boğaziçi'nde bir gazinoya gittik. Denize karşı hafiften demleniyoruz. Akşam üzeri gitmiştik gazinoya, gece oldu... Tatlı bir yaz gecesi... Denizden ılık bir esinti yalıyor bizi... Sesleniyorum:

— Garsooon!..

Geliyor:

TEK DELİK

— Buyrun...

Niyazi'ye dönüyorum:

— Paşam ne emredersiniz?

Paşam Niyazi garsona buyuruyor:

— Oğlum, bize karışık et getir...

Az sonra sesleniyorum:

— Garsooon!

— Buyur beyim...

Niyazi'ye soruyorum:

— Bir şişe daha emreder misiniz Paşam?

— Evet, getirsin...

Ben, dil alışkanlığıyla herkes gibi ona «Paşam, Paşam» dedikçe, bu sefer garson da ona «Paşam» demeye başladı:

— Başüstüne paşam... Şimdi paşam... Emredersiniz paşam... Buz ister misiniz paşam?

Paşam aşağı, paşam yukarı... Garson, Niyazi'nin gerçekten paşa olduğuna inanmış. Ee, zaman da sıkıyönetim zamanı dedik ya, yani paşa borusunun öttüğü bir zaman... Garson hemen koşup patronuna,

— Aman patron, demiş, müşterilerimizden bir paşa var, ben ona servis yapıyorum...

Gazinonun Rum sahibinin, o sıkıyönetim günlerinde, paşa lâfını duyunca, akli başından sıcrayıp,

— Vire, ne diyorsun? Doğrudur ki paşa var... diyerek seğırtmiş bizim masaya...

Bir de baktık, göbekli Rum pat-

ron, ellerini oğuşturarak, ezilip bü-zülüp, eğilip bükülerek masamızın başında,

— Hos gelmissiniz vire pasamu, safalar gelmissiniz gazinomusta... diye diller döküp duruyor.

Paşam Niyazi,

— Hoş bulduk, hoş bulduk... diye, sanki gerçekten paşaymış gibi, elinin tersiyle herifi öteye iteliyorsa da, babadan görenek zenatı dalkavukluk olan herif, yılışarak,

— Borek sızak sızak... Midyanın tavası... Pathzan kıztarması... de-yip duruyor hâlâ...

Herifin, bizim «istemez!» dediği-mize hiç aldıracağı yok... Paşam Niyazi,

— İstemez! dedikçe patron garsonları koşturuyor:

— Kos vire, paşam içsin bobrek soto... Kos vire, paşam içsin arnavud ciyer... Kos vire paşam içsin mayanoz levrek... yoksam kalkan pasamu?

Paşam Niyazi, herifin dalkavuk-luğuna kızıp,

— Ulan, dur bakalım... diye ba-ğırır, parası senden mi, benden mi çıkıyor?

— Para ne demek paşam.. Simdi ayıp çok... Seref verdiniz çok çok bize... Para... Ne para?

O zamanlar sıkıyönetimi gazino-ları sık sık kapattığı için, patron paşa deyince, nah, üçbuçuk atıyor... Allah bilir ya, herif bizi, sıkıyönetimin bir generali sammış olacak. Ne yalan söyliyeyim, üstün-den bunca zaman geçmiş, ne Niyazi, ne de ben, herifin bizi gerçekten paşa sandığını ilkin hiç anlamadık. O kadar anlamadık ki, Paşam Niyazi kulağıma eğilip,

— Ulan herif bizi hacı ağa sandı, iyice yolacak kaz gibi... dedi.

Ben de ona,

— Boşver, dedim, gecenin tadını bozma, iyi eğleniyoruz...

Nasıl olsa ikimizde de para oldu-gundan, masaya ne getirselers, aldır-mıyoruz. Garsonlar, öteki masaları boşlayıp çevremizde pervane gibi fırır dönüyorlar. Göbekli Rum patron bize servisi kendisi yapıyor.

— İstakoz pasamu?

— Getir!..

— Karides pasam...

Ben hemen atılıp,

— Ben karides yemem... deyince, paşam Niyazi de bana,

— Amrına da paşazâdesin be... di-yerek benim sözde her şeyi beğenip yemeyen kibarlık taslayan biri olduğumu anlatmak istedi. Bu sefer, gazinonun sahibi,

— Koç yumurtası? diye sordu.

— Koç yumurtası da yemem... de-dim.

Paşam Niyazi,

— Tam paşazâdesin... diye benim-le alay etti.

Bu sefer patron bana döndü:

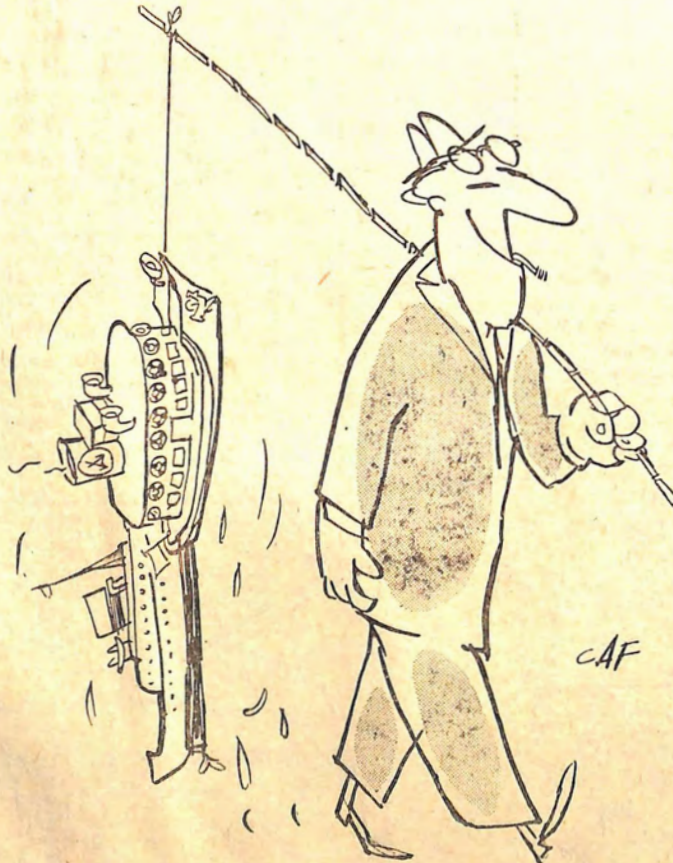
— Tarama istersiniz pasazadem?

— Evet, getir...

Niyazi'ye dönüp «Pasam», bana dönüp «pasazadem» deyip duruyor herif... Masamızın üstü iyice donandı, o kadar ki, tabaklar masaya sığamayınca, bir masa daha ekle-diler. Sanki on kişi için hazırlanmış ziyafet masası...

(Devamı var)

Oltaıyla balık tutmak yasak edildi.. — Gazeteler —

Milletler Gülüyor

— Ayol, sofradan şimdi kalktık, yine ağzında ne var?..

Ziyafet

Dükkâm kapamadan önce mezeci etrafa göz gezdirdi, sonra çırağı yanına çağırdı:

— Şurada asılı yarısı kurumuş jambon parçası ne oldu?
— Karşıdaki adama sattım!
— Mezecinin biraz kaşları çatıldı:
— Geçen haftadan kalma salamı da göremiyorum tezgâhta:
— Onu da karşıdaki adama sattım!

— Ya, onbeş gündür sepetin dibinde bekleyen yumurtalar nereye gitti?
— Onlar da önceki müşterinin evinde...

Patronun kaşları iyice çatıldı, gözleri fena ışıldadı:

— Salak! diye haykırdı, bu gece ona yemeğe davetli olduğumu bilmiyor muydun?

Randevu

İrlanda'nın yeşillikler arasında kaybolmuş bir köyünde, Barney ve Bridget senelerdir her akşam aynı tarlada buluşuyorlardı.

— Seneye dedi Barney, artık bu tarlada buluşmayacağız!
— Oh sevgilim! dedi Bridget, bunun arkasından evlenme teklifinin geleceğini zannederek sordu:

— Niçin?...
— Barney karşılık verdi:
— Çünkü O'Leary buraya ev yapacaktır!...

Koca Jones!..

O gün birahane herkeş, seksenbeş yaşındaki Will Jones'in bir gece önceki düğününden bahsediyordu. Will Jones, ondokuz yaşında genç bir kızla evlenmişti. Kasabamın erkekleri hararetili hararetili bu konuyu konuşurken, birahane içerisi Will Jones giler. Tabii, seksenbeşlik ihtiyar hemen baş köşeye oturtulur... İçkiler de ismarlandıktan sonra, masadakilerden biri:

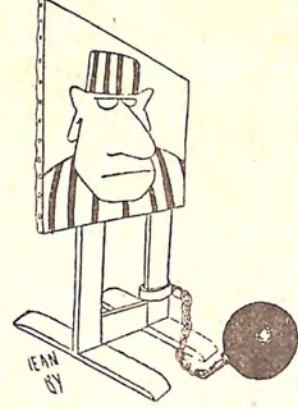
— «Ey koca Jones!..» der, «Geceyi nasıl geçirdin anlat bakalım.»

Seksenbeşlik damat içkisinden bir yudum aldıktan sonra:
— «Fevkalâde..» diye söze başlar. «Geç vakitlere kadar düğünde eğlendikten sonra, önce karım yatmaya çıktı, arkasından da en geç oğlum tutup beni yatak odasına taşıdı. Böylece geceyi yeni karımla başbaşa geçirmiş oldum. Bu sabah ise, diğer üç oğlum gelip beni yataktan çıkardılar.»

Masadakiler birbirinin yüzüne bakar. Nihayet içlerinden biri:
— «Peki ama, koca Jones..» der, «yatağa taşıyan bir kişi de, çıkaran niye üç kişi?»

Seksenbeşlik ihtiyar içkisinden bir yudum aldıktan sonra, şöyle cevap verir:

— Zorla çıkardılar da ondan!

YAZISIZ

Alkol

İsveç mizahından:

Alkol İsveç mizahının en önemli mizah unsurudur. Hallan da katıla katıla güldüğü hiktâyeler sarhoş fıkralarıdır. Ama İsveç mizahında güldüren ve konusunu değişik fıkralar da vardır...

Sigara aleyhtarları cemiyeti başkanı bir gün bir okula nasihat vermeye gitmişti.

— Sevgili çocuklar! diye söze başladı. Sizlere ihtar ediyorum, arkadaşça nasihat ediyorum, şunu bilin ki ilk defa içeceğiniz sigaranın ardından içki kadehi onun arkasından da kadın gelecektir...

Tam bu sırada arkalardan bir ses yükseldi:

— Lütfen bu sigarayı nerede bulabileceğimizi söyley misiniz?

Saç

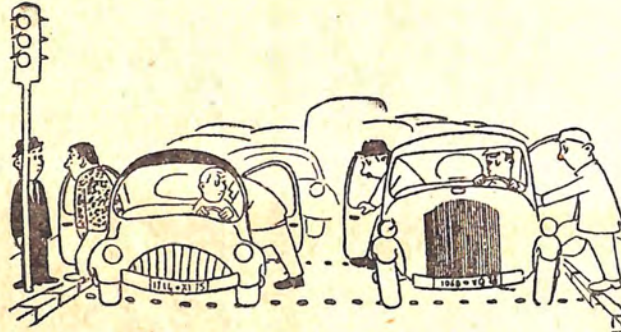
Küçük oğlan annesinin dizinde gevezelik ediyordu. Birden soruverdi:

— Anneciğim senin saçların neden beyaz?

O da izah etti:

— Çocukların söz dinlememeleri, yaramazlıkları büyüklelerinin işte böyle saçlarını ağartır oğlum!

— Büyük babamın neden saçlarının bembeyaz olduğunu şimdi anlıyorum!...

— Trafik tıkanıklığında karşıdan karşıya geçmenin yolunu bulduk!

Milyarder

Amerikalı çok meşhur milyarder nihayet malikânesini yabancılara açmıştı. İlk gelenler gazeteciler oldu tabii...

İşte bunlardan biriyle dolaşıyordu para babası...

— Burası park! dedi. En nadide çiçekleri, ağaçları buraya getirttim, diktirttim. Ama artık bunlar beni ilgilendirmiyor.

Biraz ötede gazeteciyi durdurdu:

— Burası da garajım! İçinde kırk tane arabam var. Bunlardan üç, dört tanesini ben kullanıyordum. Ama artık bu da beni yoruyor. Tayyarede de böyle

le olduydu. Hususî hava alanımda bir sürü var. Ama ben epeydir uçuştan hazetmiyorum.

Biraz daha ilerlediler, ve milyarder izah etti:

— Burası da golf sahası. İlk başta çok meraklıydım. Üstelik de iyi oynardım... Ama ondan da çok çabuk bıktım!

Tam bu sırada ufak bir oğlan villâdan koşarak geldi ve milyarderin boynuna «Babacığım» diye sarıldı. Bu sahneyi gözleri nemlenerek seyreden gazeteci:

— Zannedirim, dedi, bu da biricik oğlunuz!

YAZISIZ

Dünya Karikatürleri

-PERDEYİ KAPAMA, KARŞIDA GÜZEL SAN'AT-
LAR AKADEMİSİNE GİDEN BİR GENÇ VAR,
BIRAK DERSİNE ÇALIŞSIN!

-MARIYA, GÖRMÜYÖR MUSUN, MEŞGULÜZ!..

-OLDU OLACAK, BİR DE ÖPÜCÜK ÇALAYIM!

YAZISIZ

GELİN- PEK UZAĞA GİDEMEZ, AN-
NEM KAPIDA BEKLİYOR!

A
B
K
A
A

-YENİ BOYANMIŞ BİR YERE Mİ OTURDUN?

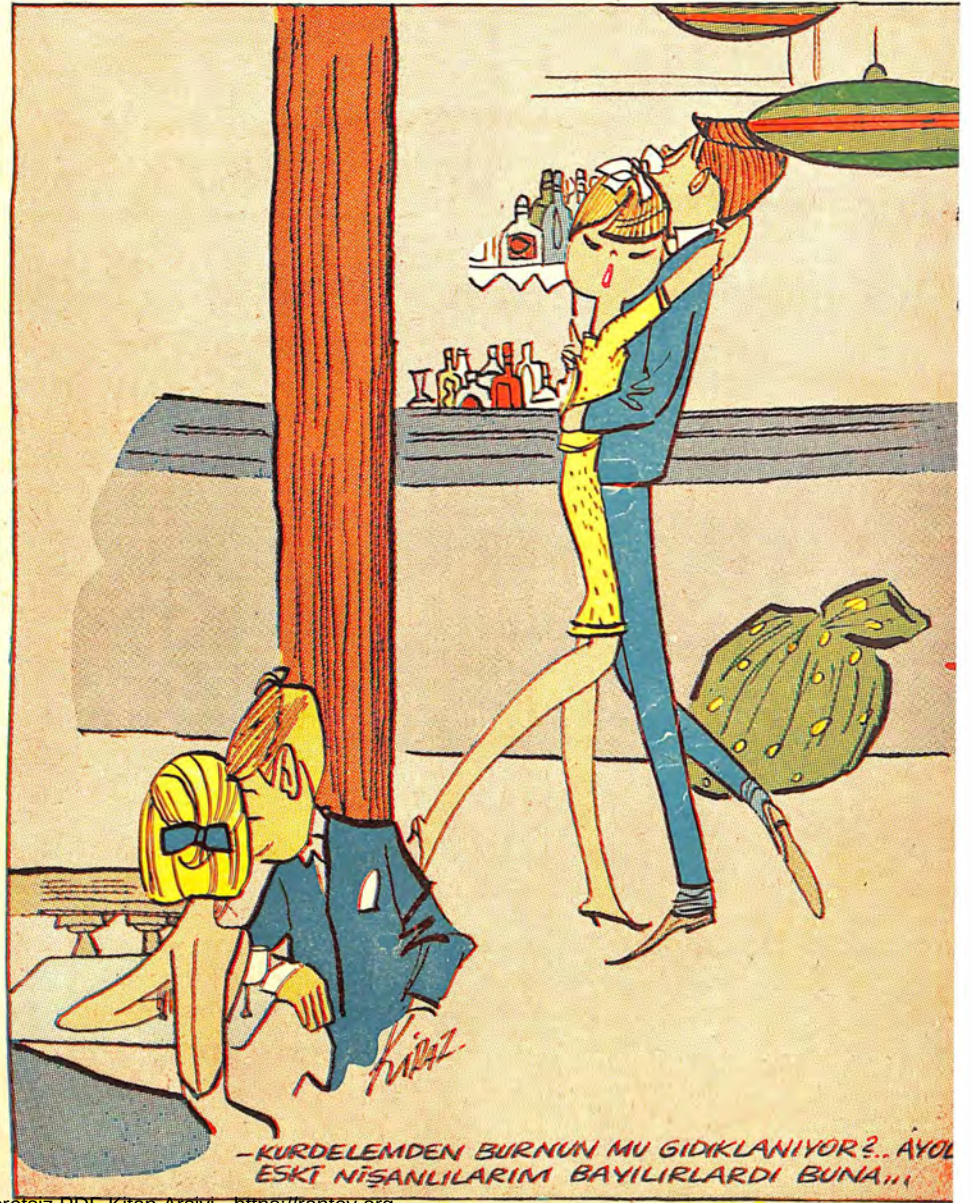
-YEMEK HUSUSUNDA ANLAŞAMIYORUZ
SENİNLE... BEN KARNIMI DOYURMAK
İSTİYORUM, SEN GÖZÜNÜ!

-KIZ, BERBERE Mİ GİTTİN? SAÇLA-
RIN MİS GİBİ KOKUYOR!

-HASTA BENİM, BEN...

-KURDELEMEDEN BURUNUN MU GIDIKLANIYOR?... AYOL
ESKİ NİŞANLILARIM BAYILIRLARDI BUNA...